

ДРАГАЧЕВСКИ ТРУБАЧ

БРОЈ 47 ● ГУЧА, 10 – 14. АВГУСТА 2016.

дугинасти

*Свирај тирубо, свирала задујо,
за веселе и низација друјо*

PRATIMO TRENDOVE,
POSTUJEMO TRADICIJU!

Jelen

Jelen

ALU!

Jelen

BIVO

МИРО

С БАНДИ
ЧАЧАК

С АЕ РИЕТ СРБИЈА

МИРО
КРЕМИЈ
ГОСТИНИЦА

ДОБРО ДОШАИ – ДОБРИМА ДОШАИ!

ДОМАЋИН 56. САБОРА
МИЛОРАД ДОДИК

СПОЈ ТРАДИЦИЈЕ И МОДЕРНОГ

Домаћин 56. Драгачевског сабора трубача је Милорад Додик, председник Републике Српске. Он је са задовољством прихватио предлог (и одлуку) Саборског одбора, јер, како је раније рекао, труба која овде засвира чује се широм Републике Српске и једнако се весело дочекује као и овде у Гучи, а Гуча је добро место у којем се окупља српски народ.

Рођен је у Бања Луци, 1959. године, завршио Факултет политичких наука у Београду. У политичком животу Босне и Херцеговине присутан је од 1986. године, а на првим вишестраначким изборима у БиХ, 1990. године, изабран је за српског посланика у Скупштини СР Босне и Херцеговине. Потом је био посланик Народне скупштине Републике Српске, па председник Владе РС у три мандата: 1998 – 2001; фебруар – новембар 2006; 2006 – 2010. година. Од новембра 2010. је председник Републике Српске и на ту дужност је поново изабран крајем 2014. године.

Носилац је руских Ордена првог степена за заслуге пред отаџбином и козаштвом и Ордена пријатељства, Ордена Светог Саве првог реда Српске православне цркве, Ордена Светог владике Николаја Епархије ваљевске, Споменнице Српског просветног и културног друштва „Просвјета“ и одликовања Фонда јединства православних народа, које додељују Руска Православна Црква и Кабинет Председника Русије.

Милорад Додик је више пута већ био на Сабору, пре две године, на 54. Сабору, са велике по-

зорнице је поздравио трубаче и сабораше пред почетак финалног такмичења сениора. Том приликом је рекао да је Гуча спој традиције и модерног и доказ да не губимо национални и културни идентитет, јер „кад труба засвира, пронесе се свуда по свијету гдје има Срба“.

ЗАБЕЛЕЖЕНО ПРЕ 55 ГОДИНА

Каква је то свирка била. Задрхтала су брда око Гуче кад су старе, бледожуте „флигхорне“ јекнуле својим врискавим тоновима.

„Са Овчара и Каблара“...

Иду блех-банде – четири трубе и један бубњар у свакој. Иду улицом – ни стари Луис Армстронг не би се постидео својих колега, иако он свира углавном блуз, а Срећко Обрадовић из села Рти – најбоље зна „девојачко коло“.

Михаило Хабул,

„Илустрована поличка“,
17. Октобар 1961.

„ДРАГАЧЕВСКИ ТРУБАЧ“, лист 56. Драгачевског сабора трубача у Гучи

Издавач: ЦЕНТАР ЗА КУЛТУРУ И СПОРТ – ГУЧА

Главни и одговорни уредник: Слободан ВЕЉОВИЋ

Редакција: Миљана КАПЛАРЕВИЋ, Радован М. МАРИНКОВИЋ, Ника – Никола СТОЈИЋ, Јовиша М. СЛАВКОВИЋ, Зоран МАРИНКОВИЋ, Тамара БЕЛОШЕВИЋ, Марија ПАВЛОВИЋ, Јована ЖИВАНОВИЋ

Графичка обрада: Миломир ПОПОВИЋ ПРАЉО

Штампа: Klik Commerce d.o.o. – Београд, Земун

ДРАГАЧЕВСКИ САБОР ТРУБАЧА

ОРГАНИЗАТОР

ОПШТИНА ЛУЧАНИ

ОРГАНИЗАТОР ПРОГРАМА:

ЦЕНТАР ЗА КУЛТУРУ И СПОРТ ОПШТИНЕ ЛУЧАНИ – ГУЧА

ПОКРОВИТЕЉ САБОРА

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

МИНИСТАРСТВО ТРГОВИНЕ, ТУРИЗМА И ТЕЛЕКОМУНИКАЦИЈА

СПОНЗОРИ:

ЈЕЛЕН – ПИВО – Генерални спонзор и званично пиво 56. Сабора

МТС – Пријатељ Сабора

„ПИОНИР“ – Спонзор

АЛФА ПЛАМ – Спонзор

MILSPED GROUP – Спонзор

ДАРОДАВЦИ:

LYRA STYLE, Београд

КОМПАНИЈА „НОВОСТИ“, Београд

ЛИСТ „ДАНАС“, Београд

КАРИЋ ФОНДАЦИЈА, Београд

ДНЕВНИ ЛИСТ – „БЛИЦ“, Београд

„АЛО“ НОВИНЕ, Београд

ЗАСТАВА ОРУЖЈЕ, Крагујевац

МЕДИЈСКИ ПАРТНЕРИ:

КОМПАНИЈА „НОВОСТИ“ – Београд

ЛИСТ „ДАНАС“, – Београд

ДНЕВНИ ЛИСТ – „БЛИЦ“, Београд

„АЛО“ НОВИНЕ, Београд

„ИНФОРМЕР“, Београд

„ЧАЧАНСКИ ГЛАС“ – Чачак

ГЛАС ЗАПАДНЕ СРБИЈЕ, Чачак

ТВ „ГАЛАКСИЈА 32“ – Чачак

ТВ „ТЕЛЕМАРК“ – Чачак

„РАДИО Д“ – Лучани

ЕКСКЛУЗИВНИ МЕДИЈСКИ ПАРТНЕР: РТВ ПИНК

МЕДИЈСКИ ПАРТНЕР У РЕПУБЛИЦИ СРПскоЈ: АТВ

ПАРТНЕРИ САБОРА: АГЕНЦИЈА „PROFILE“ И РТВ СУНЦЕ

56. Драгачевски сабор трубача

ГУЧА 2016 ЈЕ ГУЧА

10-14. АВГУСТ

Надметања трубачких оркестара
11,12,13. август
Концерти мега звезда
10. и 14. август

СРЕДА, 10. АВГУСТ

- 21⁰⁰ Концерти:
Центар Радничког и група "Доброг чеља"
– позорница на стадиону

ЧЕТВРТАК, 11. АВГУСТ

- 11⁰⁰ Отварање Сабора
– код Споменика трубању
- 11³⁰ Отварање изложби
– Музеј трубе
- 12⁰⁰ Конференција за штапу
– зграда Начелства
- 13⁰⁰ Отварање саборског сајма туризма
– дворште Музеја трубе
- 14⁰⁰ Састанак са капеланима младих оркестара
– Центар за културу
- 15⁰⁰ "Чуваркућа" културно уметнички програм
– позорница Центра за културу
- 16⁰⁰ Отварање изложбе правде
– спортистички центар
- 16³⁰ Отварање сајма књига
– дворште Музеја трубе
- 17⁰⁰ "Чуваркућа" културно уметнички програм
– позорница Центра за културу
- 18⁰⁰ Представљање књига о публикацији Сабора
– сала Центра за културу
- 18⁰⁰ Такмичење младих трубачких оркестара
– позорница Центра за културу – пионирски и омладински оркестри
- 21⁰⁰ Програма "Победника су – заслужени су!"
(концерт победника 55. Сабора)
– позорница на стадиону
- 23⁰⁰ Понећни концерт
– позорница на стадиону

ПЕТАК, 12. АВГУСТ

- 07⁰⁰ Трубања будилица
– улицама Гуче
- 11⁰⁰ "Чуваркућа" културно уметнички програм
– позорница Центра за културу
- 12⁰⁰ Конференција за штапу
– зграда Начелства
- 13⁰⁰ Народни вишебој
– на стадиону
- 14⁰⁰ Састанак са капеланима сениорских оркестара
– Центар за културу
- 16⁰⁰ "Чуваркућа" културно уметнички програм
– позорница Центра за културу
- 18⁰⁰ Дефила ујесника у програму
– улицама Гуче
- 19⁰⁰ Генерална проба финалног такмичења
– испред Центра за културу
- 20⁰⁰ Концерт КДП "Добрашан" – Чапач
– позорница Центра за културу
- 21⁰⁰ Такмичење мјесних труба
– позорница на стадиону
- 23⁰⁰ Концерт победника
– Шапчанин Сабора из 2016. године
– позорница на стадиону

СУБОТА, 13. АВГУСТ

- 07⁰⁰ Трубања будилица
– улицама Гуче
- 11⁰⁰ Дефила такмичара и ујесника у програму и изложба под старог драгачевског седеба
– улице Гуче
- 13⁰⁰ Конференција за штапу
– зграда Начелства
- 14⁰⁰ "Чуваркућа" културно уметнички програм
– позорница Центра за културу
- 16⁰⁰ Такмичење здравствара, избор најбољих народних ношача
– позорница Центра за културу
- 18⁰⁰ Програма "гостију из иностранства"
– позорница Центра за културу
- 21⁰⁰ Финално такмичење сениорских трубачких оркестара
– позорница на стадиону
- 23⁰⁰ Концерт победника 56. Сабора
– позорница на стадиону

НЕДЕЉА, 14. АВГУСТ

- 19⁰⁰ Концерт бенда "Very Noise!" – Нина
– позорница Центра за културу
- 21⁰⁰ Концерти:
Северина и Мирислав Илић
– позорница на стадиону

Центар за културу и спорт
општина Лутини у Гучи
Слободан Вељковић, в.д. директора

Генерални спонзор и
важично пиво 56. Сабора

Пријатељ Сабора

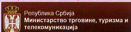
Спонзори

Дародавци

Покровитељ Сабора

Медијски партнер
у организацији Сабора

Медијски партнер

Партнер Сабора

ФИНАЛИСТИ 56. ДРАГАЧЕВСКОГ САБОРА

Финалисти сениори

1. Оркестар Саше Крстића, Загужање
2. Оркестар Јанка Јовановића и Љубивоја Диковића, Пожега
3. Оркестар Божидара Младеновића, Свилајнац
4. Оркестар Данијела Јокановића, Шид
5. Оркестар Бојана Крстића, Владичин Хан
6. Оркестар Мирољуба Кремића, Гостиница
7. Оркестар Бојана Ристића, Владицин Хан
8. Оркестар „Драгачевске трубе“ Гуча
9. Оркестар Саше Павловића, Пирот
10. Оркестар Марка Глигоријевића, Дуб
11. Оркестар Божидара Николића Доње, Грделица
12. Оркестар „Златне трубе“ Књажевац
13. Оркестар Сенише Станковића, Загужање
14. Оркестар Радојка Витезовића, Тубини
15. Оркестар Владисе Новковића, Загужање
16. Оркестар Марка Трнавца, Мршељи
17. Оркестар Стефана Младеновића, Врање
18. Оркестар Ивана Јовановића, Ужице

Финалисти омладинци

1. Оркестар Кристијана Трајковића, Загужање
2. „Brass Orkestar Junior“ Музичког центра Панчево
3. Оркестар Бојана Кривокуће, Ариље
4. Оркестар Дарка Станковића, Загужање
5. Оркестар Данијела Лазаревића, Стубал
6. „Тимочки весељаци“ Књажевац
7. Оркестар Емира Салковића, Бојник
8. Оркестар Исидора Зећировића, Бојник
9. Оркестар Данијела Васиљковића, Лепеница

Финалисти пионери

1. Оркестар Николе Крстића, Загужање
2. Оркестар Браће Илић, Пожега
3. Оркестар Негована Азировића, Бојник
4. Оркестар Александра Васиљевића, Прањани
5. Оркестар Млађана Крстића, Загужање
6. Оркестар Мирослава Ђунисијевића, Ариље

LYRASTYLE
MUZIČKI INSTRUMENTI

The advertisement features a high-quality photograph of a drum set with a fire-themed finish on the drums and cymbals. The brand name 'LYRASTYLE' is prominently displayed in large, white, sans-serif capital letters, with 'MUZIČKI INSTRUMENTI' below it in a slightly smaller font. To the left of the text is a red square logo containing a white stylized 'S' with a drumstick-like shape at the bottom. The background is black, making the white text and the metallic drums stand out.

**И ОВЕ ГОДИНЕ НАГРАДИЋЕМО ТРУБОМ НАЈБОЉЕГ ТРУБАЧА И БУЊЕМ
НАЈБОЉИ ОРКЕСТАР ПО ОЦЕНИ СТРУЧНОГ ЖИРИЈА.**

РАПОРТ СА 55. ДРАГАЧЕВСКОГ САБОРА

Пише: ТАМАРА БЕЛОШЕВИЋ

Сабор је одржан од понедељка, 3. августа до недеље, 9. августа 2015. Покриватељ је била Влада Републике Србије, Министарство трговине, туризма и телекомуникација, организатор је општина Лучани, организатор програма Центар за културу и спорт општине Лучани у Гучи. Извршни организатори: Општинска управа општине Лучани, ЈП „Дирекција за изградњу“ Лучани, ЈКП „Комунални“ Лучани, Туристичка организација општине Лучани „Драгачево“, Библиотека општине Лучани у Гучи, Полицијска станица Гуча, Електродистрибуција Чачак – погон Гуча, Дом здравља Лучани у Гучи. Домаћин Сабора био је мр Слободан Јоловић, начелник Моравичког управног округа.

Програмски садржаји

Програм је реализовао Центар за културу и спорт општине Лучани у Гучи. Учествовало је око 1.250 учесника. Трећег августа, код Споменика трубачу, уз трубачки оркестар Марка Триваца из Мршеља, саборашима је поздравну реч упутила председница општине Лучани и Саборског одбора Весна Стамболић а Сабор је отворио и саборску заставу подигао Расим Љајић, потпредседник Владе и министар трговине, туризма и телекомуникација.

Уследило је отварање изложби. Поставке у згради Музеја трубе: „Сабор трубача“, Удружења самоуких сликара и вајара Драгачева, Галерије наивне

уметности Ковачица, „Природа Србије“ Завода за заштиту природе Србије, изложба Сурдуличког културног центра. Своје радове су изложили и Јован Николић Ера, уметник из Пожега, и Горџа Шеговић из Блага. У дворштуру Музеја трубе представљена је „Улична галерија“, поставка Уметничке галерије „Надежда Петровић“ из Чачка. Изложбу „Народно градитељство Драгачева“ аутора Јовише М. Славковића сабораша су могли да погледају у халу Центра за културу.

На позорници Центра за културу, представили су се и предтакмичарски центри Бољевац и Златибор (3. августа) и Сурдулица и Ковачица (4. августа). Учествовали су трубачки оркестри, певачке групе и фолклорна друштва.

Привредна изложба Општер удружења предузетника општине Лучани је, приређена у Спортско-рекреационом центру. Отворио ју је Звонко Туфегичић, генерални секретар Привредне коморе Краљево. На изложби је било присутно око 30 излагача (из општине Лучани, Ивањице, Ариља, Крагујевца, Горњег Милановца, Бољевца као и из Словеније).

У оквиру програма „Победили су – заслужили су“ наступила су три победничка оркестра са претходног Сабора (Саша Крастић, Иван Јовановић и Гортан Ранковић).

Један од најатрактивнијих сегмената саборског програма Импровизацију старе драгачевске свадбе (ове године са 90 учесника) дочарали су чланови певачких група из Драгачева.

Трубачке будилнице нису изостале. Улицама Гуче прошетали су и саборашима се представили учесници у програму (трубачки оркестри из земље и иностранства, КУД-ови, певачке групе) и дефилеу у петак и суботу.

На позорници на стадиону приређено је десет концерата. Са главне бине чули су се звуци трубе из грла њихових мајстора: Екрема Мамутовића, Дејана Петровића, Дејана Јевђића, Бобана и Марка Марковића, Дејана Лазаревића, Елиса Ајдиновића, на поновном концерту наступило је 16 трубачких оркестара финалиста. Приређено је и концерт Горана Бреговића, Сање Илића, Балканике и победничких оркестара на 55. Сабору.

У културно уметничком програму, на позорници Центра за културу, учествовале су **певачке групе** (18): „Драгачевски вез“ Лучани, „Бројаница“ Буковица, „Славују“ Севојно, „Студенац“ Котража, „Видовдан“ Чачак, „Српска шајкача“ Пухово, певачка група КУД-а „Танаско Рајић“ Чачак, певачка група КУД „Абрашевић“ Чачак, „Никола Тесла“ Крагујевац, „Драгачевци“ Гуча, „Драгачевке“ Гуча, „Искре Драгачева“ Гуча, „Српски јелек“ Чачак, „Црнућанка“ Горњи Милановац, „Шарски извори“ Штржеце, „Сновалица“ Доњи Дубац, „Миле Драговић“ Рогача, „Дучаловци“ Дучаловићи и солиста на фрули Жарко Симеуновић; **културно уметничка друштва** из земље: „ФРА“ Чачак, фолклорни ансамбл „Власина“ Сурдулица, „Абрашевић“ Гуча, „Танаско Рајић“ Љубић, „Бамби“ Чачак, „Радост“ Београд, „Милисав Петровић“ Парменац, „Абрашевић“ Крагујевац, „Абрашевић“ Чачак, „Абрашевић“ Шабац певачи и играчи из иностранства: КУД „Херцеговина“ Требиње; КУД „Свети Сава“ Тетово, фолклорно друштво „Млада Подхале“ Пољска.

У ревијалном делу наступили су трубачки оркестри Славолуба Богојевића из Параћина (у оквиру програма предтакмичарског центра Бољевац), културно-уметнички програм гостију из иностранства – Superstar Orkestar (Шведска), Balkanic Orkestar (Француска), Flame (Бугарска), Pivo in čevari (Словенија), Qualitet Orkestar (Француска), Charanga Ventolin (Шпанија), дувачки оркестар из Лобеза (Пољска).

Најбољи оркестар Неда Младеновића из Враћа

Наставак на 7. страни

Наставак са 6. стране

Вишебој, здравичари, пошње

Традиционални такмичарски садржаји нису изостали ни ове године. У Народном вишебоју такмичило се 50 учесника. Укупни победник тзв. **Арамбаша Сабора** је Александар Крајинић из Мајура. „Застава оружје“ је овог Сабора обезбедила награде: за Арамбашу – ловачки карабин М70ЈУГО, кал 8 х 57, дипломе за победнике свих дисциплина, вредносне ваучере: за дисциплину **скок у даљ из места** – ловачка јакна, дисциплину **скок у вис из места** – ловачки џемпер, дисциплину **гађање кроз прстен јабуке** – трофејни нож М48. Организатор Сабора је обезбедио плaketу за победника у вишебоју као и тренерке за победнике у дисциплинама бацање камена са рамена и рвање у кост.

У такмичењу здравичара њих дванаест борило се за титулу најбољег, проглашен је Милован Ваџић из Пљеваља. Он је од организатора добио буклију и плaketу.

Најлепше народне ношње публици је приказао двадесет такмичара. Најлепшу мушку народну ношњу носио је Дејан Пухало из Требиња (ношња из Херцеговине), а најлепшу женску Теодора из Тетова (невестинска ношња). Награђени су опанцима и плaketама.

Такмичари и награђени

У трубачком такмичарском програму (такмичењу пионирских и омладинских оркестара) учествовало је 14 оркестара а на финалном такмичењу сениорских трубачких оркестара њих 16.

На мегдан на финалном такмичењу сениора изашло је шеснаест оркестара. За најзначајније саборске награде борили су се трубачки оркестри: Саше Крстића (Загуњање), „Новосадски трубаџи“ (Нови Сад), Владимира Ивановића (Загуњање), Ивана Јовановића (Ужиче), Синише Станковића (Загуњање), „Драгачевске трубе“ (Гуча), Бојана Крстића (Владичин Хан), Марка Трнавца (Мршљеш), „Барка“ (Књажевац), Радисе Витезовића (Тубићи), Ненада Младеновића (Врање), Мирољуба Мира Кремића (Гостиница), Божидара Младеновића (Свилајнац), Љубивоја Диковића и Јанка Јовановића (Пожега), „Кобра“ (Пирот) и Марка Глигоријевића (Дуб).

Завршно такмичење трубаџа, након обраћања председнице општине Лучани Весне Стамболић, отворила је Станојла Борђевић, један од оснивача Сабора.

По оцени стручног жирија најбољи је оркестар Ненада Младеновића из

Најбољи трубаџ на Сабору је Саша Крстић

Врања, који је од дародавца Алфа плама добио бубањ. Други оркестар је „Барка“ – Књажевац, а трећи оркестар Марка Глигоријевића из Дуба.

Најбољи трубаџ је Саша Крстић из Загуњања, други Стефан Младеновић из оркестра Ненада Младеновића из Врање, трећи Јанко Јовановић из оркестра Љубивоја Диковића и Јанка Јовановића из Пожеге. Најбољи трубаџ је од дародавца, представника компаније Алфа Плам, добио трубу а од Карић фондације статуету „Драгачевски победник“. Награду је уручио Драгомир Карић.

Меморијалну награду за изворност „Професор Миодраг Васиљевић – Златна јабука“, дар листа „Данас“, освојио је оркестар „Барка“ из Књажевца. Награду је уручио Драгољуб Петровић, уредник листа „Данас“.

Оркестар „Барка“ добио је награду и за најбоље одсвирану песму. За најбоље одсвирано коло награђен је оркестар „Кобра“ из Пирота, најбољи тено-

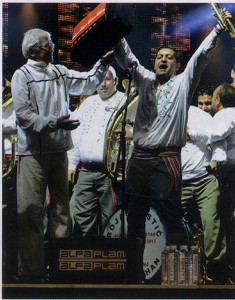
риста је Данијел Младеновић из оркестра Божидара Младеновића из Свилајнца, најбољи басиста Александар Јовић из оркестра Бојана Крстића из Владичиног Хана а најбољи бубањар је Славан Аићковић из оркестра Синише Станковића из Загуњања.

Омладински оркестри: за титулу најбољег борили су се састави: Дарка Станковића (Загуњање), Николe Папића (Прибој), Данијела Лазаревића (Стубал), Александра Грујичића (Драглица), Милијана Алимовића (Прекодолце), Петра Милићевића (Костојевићи), Исидора Зевиновића (Бојник), Стефана Марковића (Бајина Башта), Кристијана Трајковића (Загуњање) и „Тимочки весељаци“ (Књажевац).

Најбољи у омладинској конкуренцији – први трубаџ: Иван Папић из оркестра Николe Папића из Прибоја; други трубаџ: Кристијан Трајковић из оркестра Кристијана Трајковића из Загуњања; трећи трубаџ: Петар Милићевић из оркестра Петра Милићевића из Костојевића.

За најбољи омладински оркестар жири је прогласио састав „Тимочки весељаци“ из Књажевца, други је био оркестар Николe Папића из Прибоја а трећи Данијела Лазаревића из Стубала. Поред плaketе организатора које је награђенима уручио Зоран Вучићевић, в.д. директора Центра за културу и спорт општине Лучани, дародавци на овом такмичењу су били и: БЛИЦ (бубањ – најбољем трубаџу, награду уручила Беба Бојовић, новинарка) и Еки Transfers agent Western Union за Србију (труба – најбољем трубаџу, награду уручила Душка Цветковић).

Пионирски оркестри: Браће Илић (Пожега), Николe Крстића (Загуњање), Александар Васиљевића (Пранани) и Мирослава Ђунијевића (Ариље).

Бора Комад уручује награду Бојану Крстићу

**Најбољи омладински трубач
Иван Шанић**

По оцени стручног жирија, награђени су: први трубач пионир – Никола Крстић из оркестра Николе Крстића из Загужања и најбољи пионирски оркестар – трубачки оркестар Браће Илић из Пожеге. Сви награђени су добили плакете организатора. Дародавац на овом такмичењу су биле АЛО НОВИНЕ (труба – најбољем трубачу и бубан – најбољем оркестру)

Стручни жири

Младе оркестре оцењивали су: Бранислав Гагић, професор трубе из Зрењанина, Марија Раковић, етномузиколог из Прибоја и Дејан Јевђић, мајстор трубе из Пожеге.

Састав стручног жирија на финалном такмичењу сениорских оркестара: Вељко Остојић, мајстор трубе, председник; Драгослав Станисављевић Фреди, професор трубе из Београда; Милица Ђорђевић, етномузиколог из Београда; Марија Раковић, етномузиколог из

Прибоја и Александар Миленковић, професор трубе из Лесковца.

Жири публице

Њега су чинили: Владимир Илић, новинар Новости, председник, Дејан Јевђић, трубач и Небојша Кунјић, саборац.

Спонзори и дародавци

И ове године уз Сабор су били бројни спонзори и дародавци: Јелен пиво – Генерални спонзор и званично пиво сабора, МТС – Пријатељ сабора, „Пионир“ Суботица – спонзор, „Алфа плам“ Врање – спонзор, Банка Поштанска штедионица – спонзор, „Агромаркет“

Дародавци награда: Алфа плам Врање, Eki Transfers agent Western uniona за Србију.

Компанија Новости Београд, Кариф фондација Београд, Застава оружје Крагујевац, лист „Данас“ Београд, компанија Ринггер – дневни листови Блиц и Ало, Београдски сајам.

Ексклузивни медијски партнер овогодишњег Сабора била је Телевизија „Пинк“. Остали медијски партнери: компанија „Новости“, компанија Ринггер – дневни листови „Блиц“ и „Ало“, лист „Данас“ Београд, Телевизија „Сунце“ Аранђеловац, ТВ Галаксија 32 Чачак, ТВ „Телемарк“ Чачак, Радио „Д“ Лучани и лист „Чачански глас“.

Званична маркетиншка агенција – ПРОФИЛЕ Београд.

Најбољи пионирски оркестар Браће Илић из Пожеге

Крагујевац, „Рубин“ Крушевац, МБ Наменска Лучани, Компанија „Слобода“ Чачак, „Први партизан“ Ужице.

Акредитовани новинари

Укупан број акредитованих новинара: 195 (из Србије, Републике Српске, Немачке, Шведске, Француске, Македоније, Аустралије, Пољске, Русије, Канаде, Бразила)

Интернет презентација Сабора рађена је на порталу www.cskgusa.rs.

Штампани су: плакат Сабора, лист „Драгачевски трубач“, програм, каталог изложби, пропагандни материјали (флајер – на српском и енглеском језику, кеса (велика и мала), захвалнице учесницима у програму, фасцикле, блокови...). У све дане Сабора емитован је саборски радио са разгласом. Штампано је пет бројева саборског билтена, одржано пет конференција за штампу. Програме на стадиону је преносила Телевизија Пинк.

Најбољи омладински оркестар „Тимочки весељаци“ из Књажевца

JELEN NEFILTRIRANO

- *pivo punog ukusa*
- *vidljivo prisustvo pivskog kvasca*
- *kraći rok trajanja za veću svežinu*

ДРАГАЧЕВСКИ ТРУБАЧ

ЕКСКЛУЗИВНИ МЕДИЈСКИ ПАРТНЕР

УВАЖЕНИ, ДРАГИ НАШИ САБОРАШИ,
ДОБРО ДОШЛИ У ГУЧУ,
У ОПШТИНУ ЛУЧАНИ, У ДРАГАЧЕВО!
ДОБРО ДОШЛИ НА НАЈВЕЋИ ТРУБАЧКИ САБОР НА СВЕТУ
И У ПРОГРАМ ВАШЕ И НАШЕ ТЕЛЕВИЗИЈЕ „ПИНК“!
ДОМАЋИ И ИНОСТРАНИ ТРУБАЧИ, ПЕВАЧИ, ИГРАЧИ,
ЛИКОВНИ СТВАРАОЦИ, ПЕСНИЦИ И ДРУГИ УМОТВОРЦИ.
ОЗАРИЋЕ ВАМ ДУШУ ЛЕПОТОМ СВОЈЕ УМЕТНОСТИ.
ДОБРО ДОШЛИ – ДОБРИМА ДОШЛИ!

Profile

MARKETING & BRANDING AGENCY

**ПАРТНЕР САБОРА
ТРУБАЧКИ САБОР И СА
НАМА И СА ВАМА
САБОРИШЕ**

Zastava

о р у ж њ е

**СТАЛНИ ПОКРОВИТЕЉ
НАРОДНОГ ВИШЕБОЈА.
УЖИВАЈТЕ УЗ НАЈБОЉЕ
ТРУБАЧЕ И НАЈЈАЧЕ МОМКЕ.**

ДАНГРАФ, ЛИСТ **Danas**

ПОШТОВАНИ САБОРАШИ ЧИТАЈТЕ ДАНАС,
ЈЕР НИСМО ОД ЈУЧЕ, ЧИТАЈТЕ ДАНАС
– НА УЛИЦАМА ГУЧЕ. НАША НАГРАДА
„ОД ЗЛАТА ЈАБУКА“ И ОВЕ ГОДИНЕ
ПРИПАШЋЕ ОРКЕСТРУ КОЈИ НА
ДРАГАЧЕВСКОМ САБОРУ ТРУБАЧА
ПРИКАЖЕ НАЛИЗВОРНИЈЕ МУЗИЦИРАЊЕ,
ЈЕР ЈЕ ДАНАС КАО НАЈУТИЦАНИЈИ И
НАЈТИРАЖНИЈИ ДНЕВНИ ЛИСТ
У СРБИЈИ УВЕК УЗ НАЈБОЉЕ И ОНЕ КОЈИ
ПРОМОВИШУ ПРАВЕ УМЕТНИЧКЕ
ВРЕДНОСТИ.

КАРИЋ ФОНДАЦИЈА

КАРИЋ
ФОНДАЦИЈА
И ОВЕ ГОДИНЕ
СА НАМА И
ДРАГАЧЕВСКИМ
ПОБЕДНИКОМ.

ДОБРО ДОШАИ
У ГУЧУ

УЧИТЕЉИ

Пише: РАДОВАН М. МАРИНКОВИЋ

Тек после одржавања Првог драгачевског сабора трубача у Гучи 1961. године, почело је трагање за првим трубачима у овом делу Србије. Новинари, етномузиколози и други истраживачи, пошто изворних података није било, почели су да походе сеоска гробља и те камене књиге помогле су да се сазна понешто о понеком трубачу, погибалцу у ратовима. Најпре је „откривен“ Урош Ракићевих из Губереваца који је живот изгубио на Шилеовцу 21. септембра 1876. године у рату против Турака. Уследила су нова открића...

И, сви, готово сви истраживачи, истицали су да су најстарији трубачи били самоучни. А, то је само делимично тачно. Нико није спомињао њихове учитеље, професионалне војне трубаче.

У самоучаре су убрајани сви трубачи који су народ увеселавали на саборима, свадбама и другим „годетима“. Само за понеки оркестар поминали су и учитељи ових музичара, али тек онда када је трубачиство у Драгачеву узело маха после Првог светског рата. Прецизније 1920. године.

Дојчило Буквић (1897 - 1972) из Мировсалаца истицао је да га је у тајне трубе увео, као војника, у Крагујевцу, неки Чех, шеф војног оркестра, а он Буквић, потом је обучио чланове своје дружине после 1920. године.

Учитељ трубача у Расовцу (Горачићи), Драгачици (Горачићи), Грабу и Ртима био је војни музичар Момир Суботић из чачанске Трнаве, који је завршио војну музичку школу, напустио

службу и после 1930. године почео да обучава младиће, најпре у Расовцу. Доживео је трагичну судбину. Крстина Јањић из Расовца сведочила је: „Дошجو неки трубач, окупио Драгачевце и научио их да свирају... Ни једна свадба... без трубача, а он капелник. А трубач леп к'о упис. Све Драгачевке лепо долуше за њим“. Суботићев ученик Десимир Перишић допунио је ово казивање: „Ама, уби га нека будала због једне жене. А да знаш, пријатељу, какав је то трубач био! Четири оркестра је обучио. Пет кола компоновао. Једини је он на свету могао да свирком угаси лампу. То више мајка не раба!“ Није утврђено када је Суботић рођен и када је умро. То није успело ни књижевнику др Ранку Симовићу, аутору завичајног лексикона *Свезнање о Трнави*. Дакле, и једном сведоченом истраживачу - Трнавцу остала је тајна судбине другог Трнавца.

И друге драгачевске оркестре учили су познатији трубачи. Рецимо, Милоје Лојанић и Лојаница из Церове, као ратни војни заробљеник, после 1915. године служио је на имању неког аустро-угарског грофа и уз његов оркестар почео је да музицира. Из заробљеништва се после рата вратио у родно село и почео да окупља заљубљенике у музику.

Са војничком трубом вратио се са Солунског фронта и Милоје Василић и у својој Доњој Краварици 1921. године образовао је, пошто је младиће обучио, свој оркестар.

Са Солунског фронта у Дљин је донео војничку трубу и Радивоје Ђебић и образовао оркестар у свом селу. Сведочио је да је на фронту од неког војног музичара научио да свира и народна кола и мелодије песама.

Изузетан учитељ трубача био је и Момир Милетић из Тињања. Он је после 1930. године обучавао младиће у Горњој Краварици. Завршио је војну музичку школу, десет година музицирао у неком војном оркестру и, пошто је напустио службу, постао је учитељ трубача у Турци, Горњој Краварици, али и у Грабу и Расовцу поред Суботића. Био је, казивали су Драгиша Ковачевић из Граба и Панто Пантовић из Турције, сјајан музичар. Пред Други светски рат напустио се у Ужичу. Какову је судбину доживео уписано је у књигу смрти Ваљичког логора у Београду: „МИЛЕТИЋ МОМИР, хармоником; рођ[ен] 10. III. 1904. у Тињању, од Александра и Наталије Јелушић; ожењен, 2 деце, са боравком у Ужичу. У логору од 8. XII 1942. [Доведен] од

СС [јединице]. Стрелан 26. XII 1942. од СС“. Дакле, уписан је, не као трубач, већ као хармоникаш, што не искључује могућност да је друговао и са хармоником.

Нове генерације трубача обучавао је, после Другог светског рата, музичари из старијих оркестара: Милишар Костић - Траља у Ртима Срећка Обрадовића, а он сина Данила; Десимир Перишић у Горачићима синове Милоша и Радојка, а Милош сина Дејана...

И у најновије доба трубачки оркестри имају учитеље, не само војне, већ и оне који су стекли највише музичко образовање.

Аиџа

САЧУВАТИ СПОМЕНИКЕ ТРУБАЧА

Није пронађен споменик Момира Суботића. Тело Момира Милетића у заједничкој је гробници у Јајинцима (Београд).

Споменици најстаријим трубачима још одолевају олујанима времена. Неће дуго!

Ни Матије Мирковића у Ртарима (+1876), ни Уроша Ракићевих (+1876) у Губерецима, ни Божидара Луковића (+1914) у порти цркве у Горачићима, ни Милуна Сивељина (+1915) у Лиси, ни Сретена Јеринића (+1915) у Горачићима, ни Петра Давидовића (+1915) у Лисицама... Још их је неколико, у које је уклесано да су били војни трубачи и страдали у ратовима.

Нажалост, о њима више нико не брине. Сви су оронули. Просте вапе да буду заштићени. Сви су од камена пешчара, који није отпоран на утицај атмосферских прилика. Истина, наука још није пронашла начин заштите камена пешчара. Ипак, могуће им је продужити трајање. Макар ојачавањем постамената или бојењем. Јер, академски сликар Божидар Пласинић, који се, на одређен начин, бавио и заштитом споменичке баштине, тврди да се век трајања ових споменика може продужити бојењем одређеном фарбом. А, за то није потребна велика новчана средства.

Нека овај текст буде апел организаторима Драгачевског сабора трубача и потомцима да, у мери која је могућа, заштите споменике најстаријим трубачима.

НОВИ МАЈСТОР ТРУБЕ: МИЛОШ ВЕЛИЧКОВИЋ

Од (до сада) 48 надарених трубачких уметника проглашена за мајсторе трубе (24 са југа и 22 са запада) само су двојица (Рака Костић и Живорад Бајрамовић) из Источне Србије. Њима се, ове године, придружује Милош Величковић из

Књажевца, машински техничар, рођен 1984.

У својој 14. години похађа часове код познатих професора трубе у Књажевцу и оснива оркестар „Барка“, са којим на осмом и деветом такмичењу младих оркестара Србије у Гучи осваја друго место (2004. и 2005).

Оркестар „Барка“, чији је капелник Милош Величковић (флигорниста), први пут наступио 2011. го-

КАПЕЛНИК „БАРКЕ“

дине у сениорској конкуренцији финалног такмичења на 51. Сабору трубача. Тада осваја награду за изворно музицирање „Професор Миодраг Васиљевић“ – „Од злата јабука“. Следеће, 2012. године овај оркестар је проглашен најбољим у Србији. На међународном такмичењу трубачких оркестара у оквиру 53. Сабора (2013), у конкуренцији најбољих оркестара из Италије, Словеније, Пољске, Норвешке и Белгије, „Барка“ осваја прво место.

Оркестар је и 2015. године најизворније музицирао и тиме његов капелник Милош Величковић стекао услов за звање Мајстора трубе.

Са својим оркестром Милош је побрао аплаузе у многим земљама на три континента – афричком (Алжир), азијском (Кина, Турска) и европском (Норвешка, Бугарска, Румунија, Пољска, Аустрија, Белгија, Словенија, Енглеска). У иностранству највише пута је заједно наступао са оркестром „Балканика“ из Београда.

Оркестар „Барка“ је 2014. године са осам нумера, издао први ЦД, под називом „Бомба“.

Јовиша М. СЛАВКОВИЋ

НЕЗАБОРАВНИК: МИЛИВОЈЕ СТАНИМИРОВИЋ

ПРЕСЕЛИО СЕ У ИСТОРИЈУ

Учитель многих знаних трубача ужичког краја, међу којима су појединци постали мајстори трубе: Татомир Николић, Бошко Остојић, Милован Бабић и Јаков Радојичић, умро је 27. јула 2015. у 86. години.

Миливоје Станимировић отпочео је да свира у својој седамнаестој години. Као необично даровит трубач, поштен и радан, свирајући срцем и народски, на свадбама, саборима, мобама...

брзо се прочуо широм западне Србије. Његов пут до врха нашег трубаштва, био је дуг и тежак.

Од 1965. па све до 1980. године непрекидно је наступао на саборима трубача у Гучи. Да је Станимировић један од најпопуларнијих трубача у Србији сведоче и освојене четири „Трубе публике“ (1969, 1970, 1971. и 1972), и то узастопно, што верујемо нико неће надмашити. Његов оркестар је 1973. године био најбољи, а два пута (1972. и 1974) је освојио и Меморијалну награду за изворност.

За Мајстора трубе проглашен је 1991. године.

И по престанку музицирања, сваке године је долазио на Саборе трубача у Гучи, где је уважаван од организатора, колега и публике. Био је члан жирија публике, а

У СПОМЕН ТРУБАЧА МИЛИВОЈА

Замуче вишегодишња
прва труба Сабора у Гучи;
опуче се и оде под земљу
трубач Миливоје Станимировић.

На Сабору наста тајац. Неверица...
Па онда цикнуше све прве трубе,
као оне на земљи,
тако и оне под земљом.
Задумбараше бубњеви
Сабор се покрену... заигра...
Залуља се опет
земља крај Бјелице...
Тако народ брани и слави
Мајстора трубачког Миливоја.

Ника – Никола СТОЈИЋ

дизањем саборске заставе означавало је почетак ове традиционалне манифестације.

Миливоје Станимировић, трајно уморисан на плочи Дома културе у Гучи, као човек и народни трубач, остаће упамћен за незаборав и памтивек.

У присуству великог броја његових поштовалаца, ученика и трубача из свих крајева Србије, од овог изузетног човека и мајстора трубе пригодним речима – биранкама опростио се Ника – Никола Стојић, који му је и испевао песму, коју доносимо.

Јовиша М. СЛАВКОВИЋ

МАРИНКОВИЋУ И НЕГРИШОРЦУ ПОВЕЉА МОРАВЕ

Од 2003. године Удружење књижевника Србије и Књижевно друштво Мрчајевци додељују Повељу Мораве једном или двојици истакнутих српских и једном иностраном песнику. Признање се уручује на Мрчајевачким песничким свечаностима у оквиру Међународног сусрета писаца.

Повеља Мораве једина је међународна награда Удружења књижевника Србије. Ово признање уручено је 19. септембра прошле године песницима Радовану М. Маринковићу из Чачка, Ивану Негришорцу/др Драгану Станићу из Новог Сада, и Мирославу Бјелику, председнику Друштва писаца Словачке. Посмртно додељено је и Обрену Пјевовићу, песнику и композитору из Мрчајеваца, који се својевремено стиховима оглашавао и на Драгачевском сабору трубача.

На свечаности је о Маринковићу, који је један од креатора програма Сабора трубача, беседио Радомир Андрић, председник Удружења књижевника Србије, истичући да је он, Маринковић, један од заслужника неговања нашег језика и изворне песничке речи, чије је стваралачко дело обимно – објавио је 140 књига. О Ивану Негришорцу/др Драгану Станићу, универзитетском професору и председнику Матице српске у Новом Саду, говорио је Селимир Радуловић, потпредседник Удружења књижевника Србије, као о „нашем Новосађанину, али и нашем Драгачевцу“, чије нас књиге „враћају нашим коренима, с готово идеалном мером усредсређене освештаности, прворедним хришћанским и словенским везама једноверства и потребства“.

Негришорац и Маринковић су, овом приликом, проглашени за почасне грађанине Мрчајеваца.

Имена добитника Повеље Мораве, придружена су ранијим носиоцима овог признања, уклесана су на споменик-обележје на Илијаку у Мрчајевцима.

Објављене су и две књиге – интервјуа са песницима из пера Зорице Лешовић Станојевић, новинара Чачанског гласа, и зборник поезије учесника ове манифестације. Издавач је Удружење књижевника Србије.

3. МАРИНКОВИЋ

С ЈЕСЕНИ 1813. ГОДИНЕ МИТРОПОЛИТ СТЕФАН СТРАТИМИРОВИЋ, У МОЛИТВИ ПРИЗИВА СЛИКЕ СИЛНИХ ИЗБЕГЛИЦА

Шта је мој живот
И шта смо до сад учинили,
Ми, богонадахнути чтеци? Народ страда
И пати, избеглице непрестано пристижу:
Кажу да је већ 150 000 препливало Саву и Дунав,
Кажу да не знају где ће и шта ће, ко ће им
Кору хлеба и воде на длану

Дати! Ја на почетку востанија
Јесам руском цару Александру I Меморандум
Посла, у њему тражио да Српска држава,
Од Јадрана до Дунава, под руским егидом
Буде! Јесам то тражио! Али велма бистро,
Све процењујући колико Руси на Балкану
Учинити могу, све зборећи са чаушима
Бечког двора и гледајући шта све турска арамија
Учинити може, за закључих да најбољи
Положај наш је негде између: под султаном
Остати, с бесаром пријатељство неговати,
А од Руса заштиту имати. И оно најважније:
Наоружати се тако да свакога трена
У сопствене руке своју судбину узети
Можемо! Ето такве поруке Карађорђу послах
Кад Ичков мир 1806. беше пред потписом!

Тако живот мог народа мени се приказује!
Али живот мој, где њега у овој тмуши силиној
Да пронађем? О том сам, Богу хвава,
Одавно закљученија изнео! Све о цркви бринући
Ја гимназију основах у Карловцима, а после
И у Новом Саду! Потом у Српском Сиону
Богословљу и Благодејаније, да нам школе
Утврде обштво и грађанство, да на том темељу
Србско обштво подигнемо! А онда, начиних
Научни кружок, попут какве Академије:
Ту расправљасмо о богословљу, језику, књижевству,
Историји, земљипису и прочије! Не беше много
Умних и школованих, али ствари честито
Обависмо! Нек се види шта нам ваља,
И убудуће, чинити и какве куле зидати!
Моје су куле, може бити, тек на темељима,
Или големим зидовима остале, али нешто мислим
Да примиће се и на другим местима процветати
Ово што овде засадих! Богонадахнути чтеци
Тако делују: збор зборују и чтењиа
Казују, за ушн које, што треба,
Чути умеју! И чувше
Опојати хотеју!

Иван НЕГРИШОРАЦ

ТРУБАЧКО ГРОБЉЕ

Гроб до гроба муштика до муштика
Десимир до Радована Владисав до Станише

Сабори у гробовима свадбе на крстачама
Ратови у пешчар уписани

На Зимовића гробљу јецају ветрови
И мртви мртве љубе

Гроб до гроба труба до трубе
Десимир до Радована Владисав до Станише

Три трубе и бубањ у земљи
Боже да ли свирају коло повозито

Или посмртни марш себи и другима
У земљи или на небесима

Радован МАРИНКОВИЋ

ПОЕЗИЈА БРАНКА В. РАДИЧЕВИЋА

У Институту за књижевност и уметност у Београду представљен је, средином јуна зборник радова *Поезија Бранка В. Радичевића*, са научном скупа који је одржан прошле године, поводом деведесетогодишњице песничког рођења, у Чачку у оквиру „Дисовог пролећа“, манифестације коју је управо Радичевић засновао пре више од пола века. Издавачи зборника су Градска библиотека „Владислав Петковић Дис“ из Чачка и Институт за књижевност и уметност из Београда. О зборнику су говорили Бојан Јовић, директор Института за књижевност и уметност, Даница Оташевић, уредник издања, Драган Хамовић, приређивач зборника, и Јован Делић, руководилац пројекта: „Смена поетичких парадигми у српској књижевности 20. века – национални и европски контекст“, у оквиру којег је објављен зборник. Текстовима су заступљени: Радивоје Микић, Јован Делић, Драган Хамовић, Бојан Јовић, Александар Милановић, Бранко Златковић, Јелена Панић Мараш, Никола Маринковић, Миломир Гавриловић, Милица Томовић, Владимир Димитријевић и Владан Бајчета.

НОВИ КРАЈПУТАШ

Бранку В. Радичевићу

*Идем љућем кроз Овчар
Бању.
Кад ли, ђерегаме, бану
крајјућаш.*

*Трџох се и засјадох.
Ћу га раније није било.
Лејо видим: крај љућа
– крајјућаш,*

*а иза њега неко стоји.
Вирне ли десно: Бранко,
вирне ли лево: Бранко.
Људи моји, иза стоменика је
наш ђесник Бранко*

В. Радичевић!
*Таман да нешто заустим,
када све то наједном нестиа.*

*Чудим се и идем даље кроз
Бању.
Кад ли, ђерегаме, ојейи, онај
крајјућаш.*

*Очи ме не варају: неко је
иза њега.
Вирне ли десно: Бранко,
вирне ли лево: Бранко.*

*Главом и брадом Бранко
В. Радичевић!*
*Ојейи ја да нешто ујићаш
кад све то у ѡрен нестиа.*

*Настјавим љућу у још већем
чуу.
Кад ли, на једној кривини,
то ѡрећи љућу, исти
стоменик...*

*Иза њега ѡјави се Бранко
са арђијом и ѡлајвазом
у руци;
уђе у нови крајјућаш,
заузе сјава мирно
и – окамени се.*

Ено га и сада ѡам.

Јануар, 2001.

Ника – Никола СТОЈИЋ

На овом скупу оцењивано је само песništво Б.В. Радичевића. А он је био и приповедач, романијер, есејиста, етнолог, публициста...

Иначе, он је 1961. године један од оснивача Сабора трубаџа.

Србије, не само у дијалогу са живим фолклорним наслеђем, него и митологизовањем ратног историјског удеса појединца, најпре сељака који земљу обрађује као ратар и брани као ратник. Отуда су култ предака и народни живот, еротизам, архетипови земље и жене, као и однос према колективу – теме у зборнику – разматране са више страна. Незабијазна тема била је песничко језикотворство, стварање разних типова неологизама, у чему се исказао као најособенији иноватор. Проучавајан је и однос поезије за децу Бранка В. Радичевића и усменог стваралаштва, потом запажена поема о стрељању у Крагујевцу, као и први талас критичке рецепције овог аутора.

Бранко В. Радичевић остао је дуго по страни од систематичнијег тумачења и вредновања, понајмање из књижевних разлога, и неоправдано је одсутан из савремене књижевне свести у динамичној другој половини 20. века. Зборник *Поезија Бранка В. Радичевића*, закључује Хамовић, научно образложено показује да је ова поезија међу највишим остварењима поменутог периода, да је и даље веома подстицајна и да многим новим читаоцима може значити истинско књижевно откриће. У сваком случају, у првој постави послератног песничког модернизма, уз редовна имена Васка Попе, Миодрга Павловића и Стевана Раичковића, неизоставно морамо прикључити и вишестрану ауторску појаву Бранка В. Радичевића.

(Полићика, Београд 27. мај 2016)

З. Р.

ИСКРИЦЕ ИЗ ТАМЕ

Пише: **ЗОРАН МАРИНКОВИЋ**

Истраживачи, с правом, истичу да је далека прошлост Драгачева тамна и да ју је готово немогуће расветлити пошто не постоје изворна документа о томе, сем понеки остатак материјалне културе (манастир, стара, „грчка“ гробља...).

Такав је и српски средњи век у овом делу Србије. Ипак, понешто из те таме засветлило, што се уочава из овог прилога.

ЛЕТЊИКОВАЦ КРАЈИЦЕ ЈЕЛЕНЕ

Из периода владавине династије Немањић о Драгачеву се готово ништа не зна. Зато је сваки податак о томе свакако драгоцен, попут овог:

„У село Котражу долазила је краљица Јелена Анжујска, жена Уроша I (1243–1276), мајка краљева Милутина и Драгутина. Она је у Котражи издала повељу Дубровчанима, којом је потврдила поседовање винограда у граничном појасу, јер је управљала залеђем Дубровника и Требињем. С обзиром на положај, климу, насељеност, постојање сакралних објеката и лековитост извора, могуће је да је краљица имала летњиковац у Котражи, у коме је примила дубровачке посланике и издала им повељу. Тако су територије краљице Јелене можда допирале до Западне Мораве и чиниле неку врсту тампон зоне између територија краља Драгутина и краља Милутина.“*

Где се летњиковац краљице Јелене Анжујске налазио, не зна се. Можда код неке цркве и извора сумпорите воде.

Иначе, назив Котража значи код трга. Дакле, летњиковац краљице Јелене налазио се код трга, насеља.

У БОЈУ НА КОСОВУ 1389. ГОДИНЕ

Нема изворних докумената о Драгачеву о томе када је Србијом владао кнез Лазар Хребељановић. Истина, епске песме сведоче о Боју на Косову, на Видовдан 1389. године, у коме је Хребељановић, као и турски султан, погинуо. Гуслари су појали да је тада Драгачевце предводио јунак Дијете Лауш из Лопаша:

*„Таман војска шабор учинила,
Док ејшо ти Дијетејте Лауша,
И он води три хиљаде војске.
Наг Лаушом поесестирме виле,
Вијају се небу јод облаке,
Злајине стиреле носе у рукама,
Те зајају орла јод облаком...“*

Податак о 3.000 војника претеран је свакако, али је дозвољен у епичи.

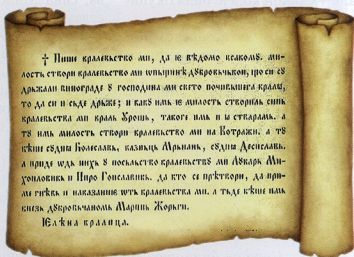
А, немогуће је замислити тадашњу војску без значара – трубача или бубњара.

* Горан Давидовић и Лела Павловић, *Историја Чачка/Хронологија од праисторије до 2000. године*, Међуопштински историјски архив, Чачак, 2009, 41.

Иначе недостају подаци о Драгачеву и из времена када су Србијом владали деспоти: Стефан Лазаревић, Ђурађ Бранковић и његови синови.

У БАКИЋА КНЕЖИНИ

По свој прилици, преко Драгачева, 1448. године прошао је, са својом војском, угарски велможа Јанко Хуњади (у народним песмама: Сибињанин Јанко) одлазећи у рат против Турака, али је поражен у боју на Косову. У повратку, пошто је његова војска опустошила Србију, по наређењу српског деспота Ђурађ Бранковића, ухапсио га је (мада предање каже да га

је лепо примио и испратио) кнез Вуковој из данашњих Властелица и предао га Бранковићу у Смедереву. Из заточења је пуштен тек када је Мађарска платила одштету за пустошење Србије од стране њихове војске.

Овај Вуковој свакако је био знатна, нека врста владалачке, личност у горњем Драгачеву. У турском катастарском попису 1476. године пописан је са именом Влчак.

Уследило је 1459. године пад Српске деспотовине под турску власт, али су и даље у Драгачеву властовали српски великаши. У турски царски дефтер 1476. године уписан је влашки кнез Радован Бакић са синовима Хераком и Селаком. Његова кнежина обухватала је 64 влашка (=сточарска) села, нека и у Драгачеву: Луке са 19, Доње Луке са 15, Осоница са пет, Лиса са 20 и Лопаш са 23 домаћинства. Касније, 1527. године село Луке влашког кнеза Херака, сина Радована Бакића, имало је чак 46 домова, а припадало је нахији Ужице. Број домаћинстава свакако указује да је Бакићеве село обухватало и нека околна насеља.

Ови Бакићи су се касније преселили у Шумадију.

Иначе, турски катастарски пописи из 1376. и каснијих година „знају“ готово за сва данашња драгачевска села. Само Драгачево у Пожешкој нахији било је царско добро (еминлук, мукада). Заправо царско добро сачињавао је део Драгачева – села: Лиса, Гуча, Котража, Луке, Тијање, Осоница и Паковраће.

ПРВИ ПОМЕНИ НАСЕЉА

Котража је најстарије насеље које се помиње у званичним документима – 1289. године, у овом селу, у свом летњиковцу, краљица Јелена Анжујска, супруга краља Уроша I, мајка краљева Милутина и Драгутина Немањића, издала је једну повељу Дубровчанима. Тек после 187 година први пут се у званичним документима помиње више других драгачевских насеља, али у Србији која је била окупирана од стране Турака.

У турском катастарском попису Смедеревског санџака 1476. године помињу се:

Лука (данас Луке), чiji је примиђур (старешина села) био Тодор Кравдић, имала је 12 домова у којима је поред куће домаћина, живело још седам табија (пунолетних неочеђених људи).

Села су била насељена власима, сточарима, које не треба поистовећивати са данашњим Власима.

Примиђури су имали уз себе по неколико ратаја – ратара, али, и теклића, који је био курир у влашкој заједници.

Лишно (данас Лиса) примиђура Радоње Глибогаже: 18 домова и 10 табија.

Горња Лука, као посебно село, примиђура Милата, сина Ђурмана: девет домова и шест табија.

Осаница (данас Осоница) примиђура Радича, сина Радоте: четири дома и један неочеђен пунолетни мушкарац.

Доња Лука примиђура Добрашина, сина Радоње: осам домова и шест табија.

Краварић (данас Горња и Доња Краварица) примиђура Мркше Бранислића: 15 домова и 13 табија.

Миравићи (данас заселак Каноне) у кнежини Јована, сина Станисава, у нахији Морава: девет домова и тројица неочеђених.

Горушица (данас део Милатовића) примиђура Тодора, сина Селака: 18 домова и 11 табија.

Вучица (данас Властелице) примиђура Димитрија, сина Владимира: 14 домова и седам табија.

Живица (део) примиђура Дабижва, сина Милоша: 13 домова и осам табија.

Вранићи (данас Врањица, део Гуче) примиђура Дабижва, сина Милоша: 12 домова и седам табија.

Други део Живице примиђура Ђура, сина Николе: пет домова и тројица неочеђених.

Дубац примиђура Шаина, сина Радича: три дома и двојица пунолетних неочеђених мушкараца.

Губеревац (данас Губеревци) примиђура Павла Жижовића: 30 домова и 19 табија.

Горачићи примиђура Михаџа, сина Радашина: 27 домова и 13 табија.

Нихан (данас Тијање) кнеза Павала, сина Вукиче, и Лисице: девет домова и двојица неочеђених.

Никшур (данас заселак Никшићи у Доњем Дубцу): 12 домова и 10 табија; по неким подацима ово су данашњи Негришиори. Лисица (данас Лисице): 12 домова и седам табија.

Гуча примиђура Карана, сина Степана: 14 домова и седам табија.

Рогача примиђура Милића, сина Јована: 15 домова и девет табија.

Лучани: 10 домова и тројица пунолетних неочеђених.

Љубомир (данас Лучани или

Дљин) примиђура Бранисава, сина Оливера: 13 домова и 10 табија.

Милетићи (данас Вича): 13 домова и седам табија.

Пухово, примиђура Николе, сина Радоње, пописано је два пута. Део са три дома, а други: 29 домова и девет табија.

Турица: 10 домова и осам табија.

Марковица примиђура Радича, сина Добрија: девет домова и тројица неочеђених.

Котража: 23 дома и 11 табија. Први пут са примиђуром Станиславом, сином Радивоја. Други пут (примиђур Вукац, син Милоша): 10 домова и шест табија.

Село Билица и Живица примиђура Обрада, сина Станихне: 12 домова и четворица пунолетних неочеђених и једном удовицом.

Билица (данас део Живице) примиђура Бранка, сина Добројка: девет домова и тројица неочеђених пунолетних мушкараца.

Хртар (данас Ртари) примиђура Радована, сина Стојке: 14 домова и петорица неочеђених пунолетних мушкараца.

Рашановци (можда данас заселак Расовац у Горачићима) кнеза Мркше два пута пописано. У другом пописном листу: шест домова и тројица пунолетних мушкараца који нису очеђени.

Враница (данас Врањица у Гучи): 13 домова и шест табија.

Вирево (данас Вирово) примиђура Хватаја, сина Оливера: седам домова и 10 табија.

Преканац (данас заселак Трешњевице): шест домова.

Драгачево (данас заселак Драгачица у Горачићима) у тимару Хусеина, сина Тимурташа: 13 домова и један неочеђен.

Храсова (данас заселак Расовац у Горачићима): 23 дома и две удовице.

Sponzor 56. Sabora trubača u Čuči!

10-14.08.2016.

5 GODINA
GARANCIJE

25
kW

35
kW

40
kW

50
kW

WOOD
kotlovi na čvrsto gorivo

ALFA PLAM

Showroom Beograd, Požeška 65b, 011/30-50-799
Showroom Šabac, Trg Šabačkih žrtava bb, 015/314-440

www.alfaplam.rs

ДРАГАЧЕВСКИ ТРУБАЧ

ПРЕ 14 ДЕЦЕНИЈА:

ИЗ ПОРАЗА У ПОБЕДУ

Вековна тежња српског народа да се ослободи од турске окупације, започета српским устанцима од 1804. до 1815. године, настављена је да се остварује са жељом да у матици земљи живе и други Срби, за што се указала прилика 1875. године. Букнуо је Херцеговачки устанак против Турака, а то је био знак да је култно час за коначно протеривање Турака са Балкана.

У Чачку је поправљен мост преко Мораве, кулуком је проширен пут Чачак – Лозница – Граб – Горачићи – Гуча, према Ивањици куда је требало да прође српска војска упућујући се ка планини Јавору.

Србија и Црна Гора су 3/15. јуна 1876. године потписале уговор о заједничком учешћу у рату за ослобођење српских крајева. Кнез Милан Обреновић је 18/30. јуна у Делиграду обнародовао ратну прокламацију пошто су претходно утврђени гранични прелаз.

Драгачевци су мобилисани у чачанске бригаде I и II класе. Највише у њихове драгачевске батаљоне. Командант батаљона I класе био је Димитрије Јеротијевић, а II класе Ђорђе Симоновић.

Хроничар Мита Петровић описао је како је код Драшковића механе у

Горачићима дочекана Чачанска бригада II класе, којом је командовао Илија Чолак – Антић.

„Из гомиле жена издвојила се једна и обратила се сину:

– Сине Јово, мој јединче, нека ти је срећан пут. Иди, синко, са мојим благословом, и буди ми храбар и јуначан као што је био и твој дјед, који је на Љубићу погинуо [1815. године]. Немој, сине осрамотити свога образа, ни гроб свога дједе, јер боље ти је погинути, него кукавичку главу повратити. Боље ти је, синко, да ти се мајка јуначким гробом поноси, него да ти гледа живу, издајничку главу...“

И, њен син отишао је са војском. Међу првима је погинуо на Јавору.

У првој ратној години (1876) српска војска је поражена. Драгачевци су се тада храбро борили против Турака и гиули на Јавору, на Новом Пазару, Ступској чесми, Тисовици, Шиљевоц...

Претрпљени су велики губици у живом сили.

Ипак, написано је примирје.

Уследно је нови, победоносни, српско-турски рат у 1877. и 1878. години.

На бојиштима је погинуло, и тада, много ратобораца из Драгачева.

Имена погинулих помињана су појачанем у гусле, у ретким документима и у епитафима на споменицима.

Велисав Јањић, тада ћак, из Горачића, записао је шта је појао његов стриц Лексо, помињући своје најмилије и комшије којима је тело остало на местима погибје:

„Туна нема Васу, брајта мога,

брајта мога, а бабајка швога.

Ни Рисићовој сина Миландина,

младо дејте од двадесет“ годинна.

Нема онде Видића Пауна,

нићи има Јеринић Јована.

Нема онде Чубрића Сивевана,

нићи има Главоњић Јована.

Ту не беше, драго моје дејте,

ни два брајта – Милић и Милетић.

Ту не беше још до два брајта:

Зимоњића Мајтице и Панџа.

И војводе Зимоњић Милана,

он је умро од великих рана.

Нема онде Глаши Главоњића,

нић’ Илије, сина Ружичића.

Нема Васу, Сџанићана сина,

младо дејте од двадесет“ годинна.

Туна нема Сивевановић Влајка,

нић’ нашега шог ковача Јанка.

И Илије нема Јоровића и још много, сви из Горачића...“

Иначе, Видић је Петковић, Милић и Милета – Трашевић, Влајко Стевановић је Владимир, Васо је Василије Јањић, ковач Јанко је – Давидовић, а Милацин је Васиљевић.

Онај Јован, кога је мајка испраћала код Драшковића механе на јаворско ратиште, свакако је Главоњић или Јеринић.

Захваљујући овој сачуваној песми, памте се имена погинулих из Горачића. Њихови саборци из осталих драгачевских села помињу се у хроникама, не сви, јер хроничари нису успели да дођу до података о погинулим ратоборцима. А, било их је из свих драгачевских села.

Погинуле у селима помињу гробљаши и крајпутаси.

Редимо, у порти цркве у Котражи у камен је уписан Петар Луковић (24 године), који се јуначки борио за слободу и слободу своје браће Срба и погинуо код Новог Пазара 24. јуна 1876. Његов земаљак Коста Милетић, стар 47 година, борећи се широчије Турака за слободу Србије, живот је изгубио 14. октобра 1876. године на Стјенику.

Или у Доњој Краварици:

Артиљеријски поручник Илија Јанковић погинуо је од ширској шоба код Величкој Извора, окруж зајечарски 1876. Његов земаљак Милоје Василић живот је изгубио на Јавору...

Много их је у сваком драгачевском насељу.

ТРУБАЧИ

Пре 14 деценија живот су изгубила двојица трубача из Драгачева. Војних звачара. Уједно, они су најстарији драгачевски трубачи за које знамо.

У споменик Матије Мирковића из Ртара уписано је да се, као *шрубач I класе*, преселио у вечност, као тридесетогодишњак, 14. августа 1876.

Тридесетогодишњи Урош Ракићеве, *шрубач I класе народне војске*, погинуо је 21. септембра 1876. на Шиљевоцу.

Друге трубаче војнике учеснике српско-турских ратова од 1876. до 1878. године ни документа не помњу. Истина, не заборављају добошара Уроша Плазнички из Губереваца, који се из ових ратова вратио овенчан Сребрном медаљом за храброст.

ПОГИНУЛИ ПРЕ 10 ДЕЦЕНИЈА

Пише: **ЈОВИША М. СЛАВКОВИЋ**

У трећој години Првог светског рата (1916) на многим ратиштима, погинуло је, нестало, заробљено и умрло у болницама и код кућа од ратних последица 247 ратника из драгачевских села.

У 1916. години животе су изгубили:

Из Виче: Витомир Бабић, Милош Бешевић, Радомир Бешевић, Борђе Јовановић, Андрија Маричић, Михаило Милинковић, Миладин Милисављевић, Миљојко Нешовић, Спасоје Пантовић, Цветко Пантовић, Драгомир Сретеновић и Мића Стојковић; Криваче: Милорад Виторовић; Гораџица: Радош Главоњић, Велимир Давидовић, Радојко Давидовић, Вуле Ђуровић, Крста Ђуровић, Милош Ђуровић, Младен Ђуровић, Љубисав Зимовић, Димитрије Јањић, Тодоро Јањић, Добросав Кнежевић, Милун Петковић, Милинко Поповић, Сава Поповић, Сретен Поповић, Борисав Радовасљевић, Бошко Рајковић, Радоје Ружичић, Добривоје Седларевић, Живко Сјеничић, Обрен Сјеничић, Богдан Станковић, Урош Суручић, Живко Филиповић, Тихомир Филиповић, Софроније Шаревић и Станимир Шаревић; Губереваца: Станимир Ј. Вујичић, Тијосав Богетић, Витомир Вујичић, Благоје Вујиновић, Радоња Вукајловић, Велимир Т. Плазичић, Димитрије В. Плазичић, Миљко Н. Плазичић, Тијосав Гендић и Ристо Цогољевић; Живице: Милош Пајовић; Граба: Милосав Васовић, Јаков Ђуровљевић, Милан Ђуровљевић, Димитар Илић, Вилкоман Мариновић и Милоје Мариновић; Рогаче: Мића Живковић, Милојко Радуловић и Миленко Самарчић; Горњег Дубца: Милован Луковић; Доњег Дубца: Милован Зечевић, Витомир Милић, Вукојица Милић, Милован Милић, Милосав Тадић и Мирко Тадић; Дуцаловица: Петроније Јовановић, Чедомир Ковачевић, Славоко Михаиловић, Алекса Павловић, Ранко Пауновић, Сретен Пауновић, Александар Радојичић и Чедомир Радојичић; Марковице: Мијаило Дивљакочић, Витомир Луковић, Деспот Обреновић, Драгутин Обреновић и Милован Обреновић; Негришора: Станислав Ружић, Милован Топаловић, Новица Габоровић, Василије Дмитровић, Глишо Дуњић, Спасоје Дуњић, Илија Илић и Миљко Марковић; Ргара: Љубомир Бојовић, Живан Видојевић, Мирко Ђунисијевић, Вујица Ковачевић, Тихомир Радичевић и Милутин Тодоровић; Брезовица: Светозар Аврамовић; Властелица: Сава Кнежевић и Тимотије Кнежевић; Каоне: Божидар Гудулић Милојко Гудулић, Здравко Златић, Симо Корићанац, Тијосав Корићанац, Тодосије Корићанац, Драгомир Милићевић, Радоје Милићевић, Радован Радичевић, Тадија Радовановић и Велисав Радојичић; Милатовића: Михаило Вукановић, Борђе Вукчевић, Икодин Вукчевић, Милан Вукчевић, Миливоје Вукчевић, Михаило Поповић и Велисав Стевановић; Белог Камена: Живојин Радојевић и Милоје Сеничанин; Вучковице: Радомир Бумбаревић, Рајко Јовановић, Александар Лазић, Тадија Лазић, Вукић Мијатовић и Недељко Мијатовић; Котраже: Светозар Ђурчић, Мирко Каљевић, Јездимир Милинковић и Срећко Стевановић; Пшаника: Велимир Драгић, Димитар Драгић, Радош Илић, и Радомир Милисављевић; Вирова: Ранко Жуњић, Будимир Кнежевић, Јован Б. Недељковић и Тихомир Ђурђаковић; Горње Крварнице: Андрија Илић, Милош Ковачевић и Добривоје Станојевић; Доње Крварнице: Јездимир Васиљић, Михаило Б. Мијаиловић, Вукосав Томашевић и Милојко Чворовић; Лиса: Милосав Аврамовић, Драгослав Босић, Ранисав Димитријевић и Драгић Николић; Лисе: Радиша Ајдачић, Миленко Вратовић, Рајко Комачинић, Миљко Милићевић, Радоје Милићевић, Милун Окољинић, Михаило Окољинић, Нићифор Пандуровић, Тадија Пандуровић, Драго-

Носиоци Албанске споменице 1965. године (испред котрачке цркве), са свештеником Чедом Константиновићем (у средини)

мир Пантовић, Михаило Танкосић, Лазар Шулубурић, Љубомир Шулубурић и Ранисав Шулубурић; Лука: Новит Беновић, Јован Бошњаковић, Велимир Коцопрић, Радојево Коцопрић, Радован Крић, Стеван Кукић, Љубомир Лазовић, Марко Лазовић, Владе Стругарчевић и Милић Стругарчевић; Осонице: Велимир Златић, Милан Симовић и Јеврем Стевановић; Гуче: Драгољуб Анђелић, Мијаило Анђелић, Миодраг Бугарчић, Михаило Бугарчић, Ранисав Гаурловић, Вукашин Драмлић, Светозар Драмлић, Видосав Борђевић, Милојко Мијатовић, Велимир Миливојевић, Витомир Протић, Милорад Станић, Светозар Станић, Милојко Ђурмуровић и Милутин Шљивић; Рти: Петроније Костић, Витомир Кузмановић, Алекса Милошевић, Срећко Милошевић, Михаило Недељковић, Милун Николић, Војислав Славоковић, Гвозден Славоковић, Рајко Славоковић, Срећко Славоковић, Радомир Сретеновић и Милутин Чикирић; Турице: Рајко Бранковић, Борисав Васиљевић, Светислав Васиљевић, Станимир Васиљевић, Војин Достанић, Војислав Пајовић, Михаило Пајовић, Василије Радоњић, Миленко Симеуновић и Будимир Тимотијевић; Дљана: Живко Маринковић; Крста: Будимир Богиневић, Драгојло Богиневић, Божидар Катић, Душан И. Карић и Душан Ј. Карић; Лисица: Петар Домановић, Драгић Јоковић, Мијаило Јоковић, Василије Николић и Милован Рендулић; Лучана: Борислав Алемпијевић, Глишо Вујадиновић, Мијаило Јевђовић, Василије Ковачевић, Секула Милинковић и Тихомир Рендулић; Драгојевац: Милоје Божовић, Миљко Божовић, Александар Грујовић, Владимир Миковић и Јован Миковић; Миросалца: Милован Лазовић и Радомир Павловић; Трешњевице: Владимир Радичић, Миљко Весић, Тихомир Весић, Драгољуб Вуловић, Драгомир Илић, Ђурђе Поледица, Радош Поледица, Војислав Раковић и Миладин Раковић; Церове: Живојин Јоковић, Димитрије Кокотовић и Милић Кокотовић; Лапша: Драгојко Божовић, Радојица Божовић, Веселин Петровић, Јеротије Петровић, Веселин Поповић, Вучко Поповић, Миленко Поповић, Симо Поповић, Драгић Стевановић и Рајко Танасијевић; Пилатовића: Милча Буквић, Милосав Буквић, Благоје Бурбић, Јездимир Бурбић, Љубисав Јоцић, Љубисав Мијатовић, Сава Николић, Радојево Савић, Бошко Чолић, Добривоје Чолић и Тијосав Чолић; Прилипа: Димитар Антовић, Сретен Васиљевић, Добривоје Јовановић, Павле Ковачевић, Миленко Мајсторовић, Милутин Радојевић и Мирко Радојевић; Зеока: Сретен Аврамовић, Живојин Вучетић, Светозар Ђокић, Грујица Милојевић, Радован Милојевић и Светозар Николић; Пухова: Љубомир Нешовановић и Сређе Нешовановић; Тињања: Мирко Кулашевић и Сретен Пантелић.

ALO!

ДАРУЈЕ НАЈБОЉЕГ ТРУБАЧА ПИОНИРА
И НАЈБОЉИ ПИОНИРСКИ ОРКЕСТАР

ВЛІС

ДАРУЈЕ НАЈБОЉИ
ОМЛАДИНСКИ ОРКЕСТАР

МЕДИЈСКИ
ПАРТНЕР

И МИ СМО СА ВАМА,
ДРАГИ ТРУБАЧИ И САБОРАШИ!

МЕДИЈСКИ ПАРТНЕР

tms Telemark

НАЈВЕЋИ ТРУБАЧКИ СБОР НА
СВЕТУ НЕЋЕ ПРОЋИ БЕЗ НАС.

МЕДИЈСКИ ПАРТНЕР

NEZAVISNE DNEVNE NOVINE
INFORMER

ГЛАС ИЗ ГУЧЕ
И НАШ ЈЕ ГЛАС

ГЛАС ЗАПАДНЕ СРБИЈЕ

МЕДИЈСКИ
ПАРТНЕР

ЗАЈЕДНО ЂЕМО ОКРЕПИТИ ДУШУ
МУЗИКОМ МАЈСТОРА ТРУБЕ

МЕДИЈСКИ ПАРТНЕР

основан 1932. године **Чачански Глас** снпглас.гз

ДУХОВНО ЂЕМО САБОРОВАТИ У
ГУЧИ СА СВИМ ЉУДИМА ЧИСТА
ОБРАЗА И ПЛЕМЕНИТЕ ДУШЕ

@tv

МЕДИЈСКИ ПАРТНЕР У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ
СА НАМА ГЛАС ТРУБЕ
СЕ ДАЛЕКО ЧУЈЕ

МЕДИЈСКИ ПАРТНЕР

radio
94 MHz

МИ СМО СА ВАМА, ВИ СА НАМА!

ПАРТНЕР
САБОРА

ГУЧА ЈЕ СА СВОЈИМ САБОРОМ,
ДУША ПЛЕМЕНИТЕ СРБИЈЕ

Пише: МАРИЈАНА ЛУКОВИЋ

ПРОМОЦИЈЕ САБОРА ТРУБАЧА

Последњи саборски дан који се обично завршава концертима победника на главној позорници за нас организаторе представља један нови почетак. Почетак новог поглавља у развоју трубаштва, великог рада и још већег ентузијазма са примесом љубави и локал-патриотизма а све у циљу подизања квалитета и угледа Сабора трубача. Велики задатак је пред нама. Треба одбранити завидан статус коју је ова манифестација пола века стицала негујући традицију изворног народног стваралаштва. Из године у годину сабор је бриљирао, оплемењен бројним културним садржајима и даље је чувао изворност а ипак постао модеран и урбан. И као такав представља синониом квалитетне музике и добре забаве. Стога, велика је одговорност представити и промовисати сабор у земљи и окружењу. Прилика за иностране промоције није било.

Сајам туризма у Бања Луци

На позив организатора Сајма туризма у Бања Луци одржаном у септембру 2015. године, представници Туристичке организације „Драгачево“ организовали су промоцију Драгачевског сабора трубача и туристичких локалитета општине Лучани. Судићи по присуству бројних посетилаца промоцију сматрам изузетно успешном. Опште одушевљење наступило је на Карађорђевој тргу када се зачула труба оркестра Марка Глигорјевића. Наступ у Бања Луци одличан је повод за наставак сарадње са Туристичком организацијом Бања Луке са којом је потписан и Протокол о сарадњи.

Учеће на београдском сајму туризма

Овогодишњи сајам туризма у Београду надмашио је све рекорде посећености. У периоду од 18-21. фебруара 2016. године овај најзначајнији сајамски догађај у региону забележио је 75.000 посетилаца и преко хиљаду излагача из 55 земаља. Представници Туристичке организације „Драгачево“ промоцију су организовали на заједничком штанду са Туристичком организацијом града Чачка. Раскошни звуци прве трубе Саше Крстића насумљиво су били најбољи позив посетиоцима да дођу на предстојећи 56. Драгачевски сабор трубача. Промоција је протекла врло запажено и од стране медија.

Међународни сајам туризма и активног одмора у Нишу

Изузетна сарадња са Туристичком организацијом града Ниша и велика наклоност јужњачког народа трубачкој музици били су одличан повод за учеће Туристичке организације „Драгачево“ на сајму туризма у Нишу 26–28. априла 2016. године. Циљ промоције је био представљање туристичких локалитета Општине Лучани (Овчарско-кабларских манастира, музеја, језера и археолошког налазишта) са акцентом на најви наступалужег Сабора трубача. Права

саборска атмосфера настала је у хали „Чаир“ током наступа оркестра Бојана Крстића из Владициног Хана. Посетиоци су уживали а међу њима и припадници медија о чему сведоче бројне репортаже.

„Београдски манифест“

Најзначајнији сајам манифестација у Србији 27-29. маја, обележили су незаборавни наступи домаћих извођача на београдској тврђави и прегршт туристичких понуда за актуелну летњу сезону. Представници Туристичке организације „Драгачево“ своје промотивне активности усмерили су на представљање Драгачевског сабора трубача који ће бити одржан 11–13. августа 2016. године. За вечерњу забаву задужен је био оркестар Саше Крстића из Загуђања, као достојни представник ове манифестације.

НАЈВЕЋА ИНВЕСТИЦИЈА ЦЕНТРА ЗА КУЛТУРУ И СПОРТ ГУЧА У 2016. ГОДИНИ

ИЗГРАДЊА ДОМА ТРУБАЧА У ГУЧИ

На простору поред хотела „Ас“, уз обалу реке Бјелице, до почетка 56. Сабора, како је пројектом предвиђено, завршава се изградња Дома трубача, започета у фебруару ове године.

Средства у износу од 30.000.000 динара добијена су од Министарства трговине, туризма и телекомуникација Владе Републике Србије.

Објекат ће бити на површини од 1200 м², са 160 лежајева, 27 соба.

Инвеститор радова је Центар за културу и спорт општине Лучани у Гучи, извођач радова "Центум доо" – Лесковац, одговорни пројектант Радојица Радевић, дипломирани инжењер грађевине.

Пише: МИЉАНА
КАПЛАРЕВИЋ

ЦЕНТАР ЗА КУЛТУРУ И СПОРТ ОПШТИНЕ ЛУЧАНИ

РАЗНОВРСНЕ ПРИРЕДБЕ

БИБЛИОТЕКА ОПШТИНЕ ЛУЧАНИ

ДРУГОВАЊЕ СА СВЕТЛОСТИМА ПИСАНЕ РЕЧИ

● Организован програм obeležavanja značajnih verskih praznika i datuma u saradnji sa organima opštine, predstavnicima lokalne samouprave, obrazovnim i kulturnim ustanovama.

● На 35. redovnoj godišnjoj izložbi likovnog stvaralštva amatera Moravičkog okruga učestvovali su i Драгачевци.

● Организоване су позоришне представе.

● У сарадњи са музичком школом „др Војислав Вучковић“ организован је концерт полазника на хармоници.

● На традиционалном, 22. по реду Фестивалу маску одржаном у Чачку, поводом Беле покладе неке, маске из наше општине имале су веома запажено учешће. Анђела Чикирић добила је прву награду.

● Настављена је сарадња Центра за културу Гуча и Центра за културу Кучево. На јубиларном 10. Фестивалу трубе „Мирослав Миле Матушић“ у Кучеву концерт је одржавао оркестар Саше Крстића из Загужања.

● Биоскоп је редовно радио.

● Гости на прослави градске славе Требиња били су и представници општине Лучани и овом приликом обележено је братимљење двају општина.

● У школу Центра за културу свечано је отворена изложба „Хероина једног времена – Рајка Боројевић и драгачевске ткаље“.

● Центар за културу пружио је помоћ у организацији прославе Томидана у Доњем Дубу као и смотри народних обичаја „Дмитровдан“ у Вичи као и 6. Сабора кумова у Горачићима.

● Најмлађи посетиоци могли су да уживају у интерактивном, научном шоу „Експлодирајућа открића“

● Организована такмичења трубачких оркестара у Бољевцу, Ковачици, Котражи, Сурдулици, Бајиној Башти и на Златибору.

● Публика је могла да ужива у солистичком концерту оперског певача Милоша Радовића.

● Првог дана 55. Драгачевског сабора трубача у Гучи Библиотека општине Лучани организовала је књижевно вече са новинаром и књижевником Вањом Булићем. Аутор је представио свој нови роман који носи назив „Теслина пошиљка“.

Гост Библиотеке је отворио саборски сајам књига који је организован по први пут. На сајму, који је приредио у дворшћу Музеја трубе, своје књиге изложили су Лагуна, Легенда Чачак, Међуопштински историјски архив Чачак, Библиотека општине Лучани, Градска библиотека „Бладислав Петковић Двс“ и Народни музеј града Чачка.

Усељила је, већ традиционална, промоција књига о Драгачеву и Драгачевцима написаних између два сабора. Представљене су 22 књиге.

● У оквиру Деце недеље организоване су бројне радионице. У Основној школи „Милан Благојевић“ у Лучанима уприличено је дружење са чувеним и вишеструко награђиваним децим песником Дејаном Алексићем као и дружење деце из Горачића са Верипом Тадић.

● У Гучи гостовао Рајко Петров Ного. Промовисао је своја Изабрана дела у седам књига.

● Организована је промоција две књиге завичајног аутора Верипе Тадић. Обе књиге објавила је Библиотека општине Лучани, а оне носе назив „Еонски графити“ и „Кад речи сањају“. О књигама су говорили књижевник Милијан Деспотовић и аутор.

● У организацији Библиотеке општине Лучани одржана је 48. општинска смотри рецитатора под називом „Песнице народа мог“. На овом такмичењу учествовало је тридесет и девет ученика, основних и средњих школа са територије општине Лучани.

● Радиони Библиотеке општине Лучани у Гучи, у сарадњи са васпитачима и учитељима из предшколске установе „Наша радост“ и Основне школе у Гучи, организовали су бројне радионице посвећене obeležavanju Светског дана књиге (23. април).

● Библиотека је организовала промоцију романа Јелена Бачић Алимпић. На промоцијима овог романа у Гучи и Лучанима, гошћа Библиотеке је, поред новог романа, представила свој целокупан књижевни рад.

УДРУЖЕЊЕ САМОУКИХ СЛИКАРА И ВАЈАРА ДРАГАЧЕВА:

У летој деценији свог постојања Удружење наставља да преноси лепоту аутентичног ликовног израза кроз Драгачево и друге крајеве Србије. Из активности у протеклим година дана издвајамо:

● изложбу у Дому културе „Михал Бабинка“ у Падини; ● учешће на VI ликовној колонији инавалида рада Баната у Падини (шест уметника из Драгачева) ● представљање у емисији „Гуча у Лазаревцу“, на лазаревачкој ТВ ГЕМ ● учешће на 35. Смотри ликовног stvaralštva amatera Moravičkog okruga у Чачку ● изложбу „Дела љубави“ у оквиру Сабора кумова у Горачићима (22 уметника и 63 рада) ● изложбу децих керамичких радова у Гучи, насталих у радионици коју је водила Данијела Голубовић Зечевић;

Већ традиционално, Удружење obeležava свој дан 24. Децембра. Уз прославу 41. Рођендана, приређено је и посело.

Стаљна изложба радова драгачевских самоуких уметника је у просторијама клуба Удружења, у центру Гуче.

Снежана КОСТИЋ

НОВИ ОРГАНИ ЦЕНТРА ЗА КУЛТУРУ

Скупштина општине Лучани 16. марта 2015. године именовала је Управни и Надзорни одбор Центра за културу и спорт општине Лучани.

Управни одбор: Миљана Капларевић (председник), Божидар Рудинац, Биљана Пртењак, Стефан Веланац, Ана Ружић, Саша Луковић, Мирослав Радојичић, Марија Славоковић и Славомир Виторовић.

Надзорни одбор: Милош Илић (председник), Слободан Мијаиловић и Предраг Станић.

Скупштина општине Лучани, 31. августа 2015. за вршиоца дужности директора Центра за културу општине Лучани у Гучи именовала је Слободана Вељовића (62), инжењера геодезије, који је радни век провео на стручним и руководећим пословима у Бачкој Тополи, Београду, Пећи, Гучи, Чачку и Краљевицу.

БРОЈНЕ ХРОНИКЕ

Прва у Србији о Неџришорима – њоследња о Лиси

Свако српско село има богату хиљадугодишњу историју. Проучавање историје села и сеоског живота започето је крајем XIX века истраживањима Јована Цвијића и, касније, његових ученика, али је потом престало организовано истраживање. Драгачевска села посебно су проучавали Јован Ердељановић (Доње Драгачево) и Коста Јовановић (Горње Драгачево). После око једног столећа настављено је истраживање села. На измаку XX века основан је Одбор за проучавање села САНУ (председник академик Радомир Лукић) и отпочело је организовано писање хроника села. За члана Одбора именован је и Радован М. Маринковић, који је био рецензент и аутор неколико хроника. Од тада се појављује и веома изражено интересовање и самих Драгачеваца за проучавање прошлости и садашњости овог дела Србије.

- Радослав – Раде Јованчевић, *Неџришори*, Београд, 1990,
- Живорад Никитовић, *Граб, село Драгачева*, Београд, 1992.
- Раденко – Раде Поповић, *Зеоке, Пухови и Тијање*, Чачак, 1992,
- Милош Росић, *Риш*, Београд, 1995,
- Петроније М. Целебичић – Целе, *Церова*, Ариље, 2009,
- Драган Љ. Петровић и Љубомир – Љубо Никић, *Горњи Дубаи у Драгачеву*, Београд – Гуча, 2011. и

Јовиша М. Славковић и Радован М. Маринковић, *Лиса на Венцу*, Београд, 2015.

Публиковане су хронике и других драгачевских села:

- Радисав Недовић, *Рџари*, Ртари, 2983,
- Богољуб – Бободе Митровић, *Трешњевица кроз векове*, Ужице, 2013,
- Радослав – Раде Јованчевић, *Лучани и села у околини*, Подгорица, 2004,
- Др Бранко Ковачевић, *Миросаљиш на Моравиши*, Чачак, 2007,
- Радован М. Маринковић и Живорад Живко Јањић, *Брезовице на Јелиш*, Чачак – Брезовице, 2008,
- Ника – Никола Стојић и Јовиша М. Славковић, *Гуча кроз векове*, Гуча, 2012,
- Радован М. Маринковић и Зоран Маринковић, *Вековања Горачића*, Губереваца и Живице, Горачићи – Гуча, 2015,
- Милинко П. Милекић, Доња Крварница – просветљење прошлости, I – IV књига (није окончано писање), Доња Крварница, 2009, 2010, 2012. и 2015. и
- Радован М. Маринковић, Јовиша М. Славковић и Зоран Маринковић, *Векојиси Кошраже, Белог Камена, Вучковце и Пианика*, Гуча, 2016.

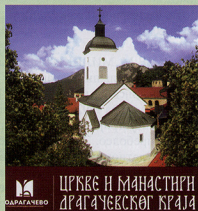
Од 36 насеља у лучанској општини, њих 20 имају своје хронике, а од 13 драгачевских села која припадају другим општинама штампане су само четири. Сасвим се поуздано може констатовати да је Драгачево највише у Србији заступљено у хроникама (близу 50% села).

Јовиша М. СЛАВКОВИЋ

ВОДИЧ ДО ХРАМОВА

Туристичка организација општине Лучани објавила је прелеп водич о црквама и манастирима у општини Лучани који потписују Маријана Луковић и Вукашин Драмлић.

Кратке, ефектне и на историјским изворима засноване текстове прате сјајне фотографије, а све је укључено у публикацију на репрезентативан начин.

Ту су, најпре они манастири Српске свете горе у Овчарско-кабларској клисури у којима се поје у славу Свештњег, Богородице, Исуса Христа и Светог Саве а налазе се на територији општине Лучани: Света Тројица, Сретење и Преображење, уз збег-цркву Кабленицу, а следе цркве у Горачићима, Гучи, Тијању, Котражи, Ртима, Грабу, Каоци, Вичи, Лучанима, Зеокима и Доњем Дубцу. Походнике ових храмова аутори подсећају да на делу Драгачева који више не припада општини Лучани, цркве постоје и у драгачевским селима: Драгојевцу, Прилици, Лукама, Лиси, Осоници, Толицици, Трешњевици и на Градини (такође у Трешњевици).

Поред водича штампана је и репрезентативна туристичка карта Драгачева.

ОКАМЕЊЕНИ ВИТЕЗИ СЛОБОДЕ

Диљем Србије расути су споменици учесницима ослободилачких ратова од 1912. до 1918. године: погинулим или умрлим природном смрћу. У камен уписано жртвовање за спас отаџбине.

На не малом броју у епитафима је истакнуто да је покојник био витез слободе, носиоца најистакнутијег ратног одличја – Карађорђевог звезде, златне или сребрне, војничког или официрског редва. Више редова, него командира: првопозовици, другопозовици, трећепозовици. Пешадијци, коњаници, артиљеријци. Махом земљорадници.

Тако је и у Драгачеву, који је изнедрило 36 витеза слободе. Тако и у Старом Влаку, Шумадији, Посавини, Понишављу, Поморављу... Србији...

Ево неколико каменних знамења, која то сведоче...

Доња Краварица (крајпутањ):

„ИС ХС

НИ КА

СРЕДОЈЕ М. МИЛЕКИЋ економ из Д[оње] Краварице бивши поднаредник III чете I бат: х пеша[дијског] пука Ст[алног] К[адр]а рођен 21. новембра 1892 г. Учествовао је у рату [против] Аустрије 1914 г. Допао рана које је јуначки преболо. За његову храброст одликован је Златном медаљом и Златним орденом Карађорђевог звезде са мачевима. У борби код Смедерева 1915. рањен је у десно раме. Не напусти борбу већ и даље пројужи борећи се за слободу. У очајној борби погибе на Црно-ном врху код Крагујевца 21. октобра 1915. год.

Слава му.

Поменуше га отац Миладин мајка Винка, браћа Добривоје, Светолик и Срећко Милекић.

Написао Драгутин Киришић из Лиса.“

Миросаљци:

„МИЛОШ Милојевић трговац ратни инвалид витез Карађорђевог звезде коју је стекао носећи... подлеже јуначким ранама после шест хируршких операција 1929 у скопској војној болници у својој 38 години...“

Ргари:

„ЉУБОМИР КОВАЧЕВИЋ из Ргара носиоца Златне Карађорђевог звезде и Ордена Св[етог] Ђорђа.

Учествовао је у ратовима од 1912 – 1920 год[ине].

Поживи 46 год[ина] и као инвалид од задобијених рана умро 31 јула 1931 год.

Спомен подижу му снаја Госпава и синови Милан и Милош 1935 год.“

Зеоке:

„МИХАИЛО ЂУНОВИЋ поживе 58 год[ина] умро 19 – XI – 1939 г.

Учествовао у свима ратовима од 1912 – 1918

Одликован је Карађорђево[м] звездом и многим другим одликовањима.

Спомен подижу супруга Софија и син Добросав.“

Котража:

„ВЕЛИМИР ПАВЛОВИЋ... Велики Србин борац у рату од 1912 – 1918 год. одликован је орденом Карађорђево[м] звездом са мачевима као угледни домаћин и стручни мајстор...“

Био је почаствован у многим друштвеним звањима. Углед његовог карактера била је ретко[ст] нашег краја.

Поживи часно 53 год[ине] а упокоји се 29 – X – 1943. г.

Бог да му душу прости...“

Рогача:

„КОВАНОВИЋ НОВИЦА рођ[ен] 27 – X – 1875 г. + 12 – V – 1973 носиоца Карађорђевог звезде са мачевима...“

Горачићи:

„МИЛУТИН РАКОВИЋ из Горачића јес мртва али му дело живи са којим се наш народ дивни наредник ратник од 1912 – 1918 год. Борећи се против Бугара и Немаца са својом јуришном четом пробијо фронт. За ово дело одликован је Карађорђево[м] звездом и другим одликовањима. Бивши председник општине.

Поживи 56 год[ина] а умро 17 – VII – 1947...“

Котража:

„ВОЈИСЛАВ КУЗМАНОВИЋ из Котраже као хрбар борац одликован је Карађорђево[м] звездом и другим ордењем као артиљеријски наредник у рату бијо од 1912 – 1918. године.

Био је каменорезац и пинтор.

Рођен је 1883 год[ине] умро 1967 г.

Бог да му душу прости.

Спомен подижу синови Владимир, Милорад, Милоје и Љубиша.“

Тијане:

„ДИМИТРИЈЕВИЋ ЖИВАН носиоца Карађорђевог звезде 1890 – 1967.“

Крстац:

„Овде почивају тела БОГИЋЕВИЋ МИЛОСАВ носиоца Карађорђевог звезде из Крстаца пож. 81 год умр[о] 28 XI 1967 г.“ (Уписан и син Милутин.)

Горња Краварица:

„Овде почива тело

ИЛИЈЕ БАРАЉИЋА дичног и угледног грађанина из Горње Краварице доброг домаћина кмета претседника задруге великог ратника из првог светског рата 1912 – 1918 г.

Као наредник одликован је Карађорђево[м] звездом и још многим одликовањима.

Поживи часно 86 год[ина] а умре 3 м[аја] 1969 г.

Спомен подиже син Милосав и супруга Љубица и унуци Томислав и Радисав.“

Вешном су ова знамења обликована у камену пешчару, тоцилаку, порозном, који није дуговећ. И зато, последња је прилика да буду сачувани у било ком облику. Пошто наука није докуцала тајну очувања камена пешчара, могуће их је, ипак заштитити. Ако не физички, онда их каталожно обрадити (исписати епитафе, измерити димензије, описати орнаменту, фотографисати, можда урадити реплике у трајном материјалу) и публиковати у стручним часописима.

Ево изазова за службу заштите споменичке баштине, богами и за туристичке посленике.

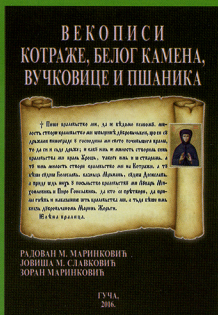
Овај аутор, ево, учинио је, најскромнији, али први корак у том правцу.

Радован М. МАРИНКОВИЋ

СВЕОБУХВАТНА ХРОНИКА

(Радован М. Маринковић, Јовиша М. Славковић и Зоран Маринковић, Вековиписи Котраже, Белог Камена, Вучковице и Пшаника, Библиотека ошћинине Лучани, Гуча, 2016)

ла летињковица, у коме је издала 1289. године повељу Дубровчанима, краљица Јелена, мајка краљева Драгутина и Милутина. Потом се Котража помиње у турским катастарским пописима из XV и XVI века. И – тако до нашег доба.

Испуњујући ову монографију богате докуменатционе основе, аутори су поштовали пројекат Одбора за проучавање села Српске академије наука и уметности за писање хроника насеља. Самим тим, нису проучавали само слободарску и ратничку прошлост ових места, већ приказују свеобухватност људског трајања – од географског положаја, преко порекла становништва, духовног и верског живота, привређивања, земљорадничког задругарства, градитељства, све до обичаја и обреда, уз кратке биографије истакнутих личности које су свет угледале у овом делу Србије.

Књигу карактеристичне свеобухватности, научна утемељеност и језичко богатство у описивању догађаја, збивања и људских судбина, па ће она бити драгоценца дружбеница и селјаку, љаку, и учењаку.

Милутин ЈАНКОВИЋ

Осведочени истраживачи и писци Радован М. Маринковић, Јовиша М. Славковић и Зоран Маринковић огласили су се новом књигом приказујући векове Котраже, Белог Камена, Вучковице и Пшаника од неолита до нашег доба. Публикују знања до којих су дошли трагајући за документима, ишчитавајући матичне књиге, консултујући расположиви литературу, испуњујући епитафе са гробљама и ратничких крајпуста и бежећи сведочења најстаријих памћеника.

Први помен Котраже (не и три остала села) из периода је Немањина – у Котражи је има-

УМНО ИШЧИТАВАЊЕ СТВАРАЛАШТВА

(Верича Тадић, Кад речи сањају, есеји, Библиотека ошћинине Лучани, Гуча, 2015)

Верича Тадић, поетеса, прози и писац и мислилац, огледала се и у књижевној критици и есејистици. Ово потврђује њена књига Кад речи сањају, у којој па одабраним остаревањима писаца и других уметника, расветљава духовне творевине аутора који углавном живе ван Београда.

Ти есеји су смисаоно и садржајно растегнути од импресионистичких психолошких понирања у најпогубније људске особине, као што су варварство и насиље, до најлепших особина људске духовности и љубави према свету и животу, како истиче рецензент др Милован Гочманац посебно наглашавајући: „Есеји Вериче Тадић у књизи Речи које сањају тумаче у књижевним делима прозе и поезије савремених писаца оба пола унутрашњу снагу и порив подвести и несвесног чији пројекат истражује у prizmi одуховљења и метафизичког космичког духа, спуштеног из универзума на поље људског осећања моралних норми између ортодоксно неприхватљивог и милостом Богу, у коме налази интуитивно поље измаштане снаге духовности...“

Својом књигом Верича Тадић, уз умље, доказује и своју особену духовност.

УМОВАНКЕ

(Верича Тадић, Еонски зрафичији, сеићение, библиотеке ошћинине Лучани, Гуча, 2015)

Новом књигом сеићени Верича Тадић, једноставним мисаоним изразом, исказује како се живот, и свет, могу осликати умношћу, расветљавањем унутрашњег неба стваралачких немира.

„Љубав, светлост и Бог, вечност и мудрост, најчешће су мовтивска поља, чије се вредности

интерпретирају у сеићенима“ (рецензент др Милован Гочманац).

То су понекад веома кратке приче, налик афоризмима, а оне садржајније су такве да из њих испљавују духовитост и, често, спремност на полемичан став.

Ево само две сеићене, које

позивају читаоца да са њима другује:

„Љубав у једну реч стане, али нежњошћу целу Васелењу облагодотвори.“

Или:

„Само оно што додирну хумана мисао и хумано дело, може да преживи у свим временима.“

САГА О СУВИШИМ ЛЈУДИМА

(Чедо Недељковић, *Лајонци, Библиотека ошћинске Лучани, Гуча, 2015*)

Зависно од животне доби, осећај одбачености од друштва и сувишности у породици изазивају различите реакције људи. У првом случају – раздраженост, бес и гнев, у другом – резигнацију.

У новом роману Чедо Недељковић позабавио се судбином ових људи, старих особа, мимоновно, готово увек, живе оно „сто година самоће“.

И овај Недељковићев роман је мозаичан – расветљава судбине људи над којима је извршен лапот – не физички, већ онај који је још бољнији – умни, породични. Мозаични су били романи овог аутора, који су претходили најновијем: *Милосављево имену, Исјавесџ Борђија из Расивоца и Љубав и оно друго*. У Лајонцима је то изразито: људске судбине, различито изазване, прелетну се и стапају једна у другу, а све то чини необично романескно грађевину, саткању увек од меланхолије, све до осећања беспомоћности и несхватања потомака да је, како неко мудро прослови, судбина очева у нашим рукама. А, да је та судбина и трагична, болно доживљава и главни јунак, Курћубић, писац, слављен у напољу снаге, потом, када је остарио, одбачен и од издавача, па му књигу, посмртно, објављује пријатељ, исписујући на крајње сугестиван начин некролог аутору.

Судбина свих људи у роману има само једну одредницу – старост. А, то подразумева, истиче Недељковић: *време ишјаова, вештачких виллиа, слушних апарата, самована, биолошкој расипања, шихој нештајања, болница, сахрана, коначној одласка...*

Сурову истину исписује у роману Чедо Недељковић: дом за стара лица је на путу коначног несташаја од породице одбачених људи. У тој установи понекад се рађају љубави, а углавном се остављају аманети и пишу тестаменти. Наравно, одашилу се праштајући поздраву деци.

P. M. M.

ДАРОВАНА ЛЕПОТА

(Јовиша М. Славковић, *„Ликовна уметност Драгачева“, Библиотека ошћинске Лучани, Гуча, 2016*)

Јовиша М. Славковић, књижевник и сликар, огласио се новом књигом – лексиконом монографијом о ликовном стваралаштву Драгачева, чији почени одводе у далеку прошлост. Најстарије ликовно остварење свакако је фигура жене из млађег каменог доба, пронађена пре педесетак година на улазу у Гучу из правца Горачића. Од тада две до XIX века нема података о ликовности у овом делу Србије, сем икона и фреска у црквама и манастирима, од треће деценије тог века може се говорити о правом богатству ликовних остварења у Драгачеву, чије су најмаркантније личности иконописец Јанко Михаиловић Молер из Негришора, који је умро 1852. године и каменорезац Радосав Чикириз из Ртију, који је отишао Богу на истинупоселе 1864. године.

Не изостају подаци о члановим Удружења самоуких сликара и вајара Драгачева.

Ова књига је изазов за историчаре уметности – да свеобухватно проуче и валоризују ликовно стваралаштво Драгачева.

РИЗНИЦА

НАРОДНОГ ДУХА

(Милико П. Милекић, *Доња Краварница/Просвећљење њрошлости, ИВ, Гуча, 2015*)

Милико П. Милекић наставља да исписује хронику – реку родне Доње Краварнице, после понирања у ризнице докумената, ишчитавања гробљана и крајпуташа и саслушавања мудрованки најстаријих паменика. А, ово село је колевка познатих личности, и само Томашевића – Кнежевића, који су, по прилици, били потомци босанског краља Томаша.

Четврта књига – хроника Доње Краварнице питко је штиво мозаичног карактера. Отпочиње исписивањем летописа црква у Гучи и Прилици, наставља се расветљавањем порекла Томашевића, а потом следе описи живота и обичаја народа овог села, не само богослужбених, већ и оних који прате живљење родова од рођења до смрти. Аутор их бележи као оставштину за будућност, јер олујне модерног доба једноставно их бришу и из људског бивствовања и памења.

Користећи бројне изворе података, Милекић у књигу мудро утква људско трајање, садржајно богато. Чини то сликовито, што је и разумљиво ако се зна да је он и ликовни стваралац.

Не мало простора у хроници заузимају и кратке приче, анегдоте, које сведоче да су Доњокрваричани људи врцавог слушања.

Понекад су те приче и сведоченице, али и опоменеце.

P. M. M.

Tradicija i kvalitet na jednom mestu!

*Sponzor 56.
Sabora trubača u Guči!
10-14.08.2016.*

ДОПЕВКЕ

(Ника – Никола Стојић и Радован М. Маринковић, Окамењени мајстори, Библиотека оштинске Лучани, Гуча, 2016)

У новој заједничкој збирци песама Ника – Никола Стојић и Радован М. Маринковић постављају да допевавају епитафе са гроблаша и крајпуташа, а то је посве нова форма у српској поезији. Свака песма има епитаф са биљета, а следе, инспирисани порукама и поукама из камена, стихови хвале и похвале мајсторима самоучарима, многим заборављеним, као што се не памти и њихово умеће. Јер, неких од тих заната више нема ни у Драгачеву, а да су постојале, рецимо, мутавије, абације и терзије... сведочи још понеки биљег, неуништен благом руком времена.

Стојић и Маринковић у својим допевакама служе се и речима које су одавно заборављене (рецимо, ђунија, теразје = висак, тарака, антенија, телехак, либаде...). Понекад о мајстору испричају читаву причу. На пример, о Војиславу Кузмановићу из Котраже, постоју Карађорђеве звезде из Првог светског рата, који се више памти као пинтер и клесар надгробника него као витез слободе, што му је, као је сам истицао – најдраже одличје.

Речима биранкама ова двојица песника постижу два циља: један је да буду сачувани, као оставштина за будућност, епитафни записи, а уједно их мудро унесе, са допевакама, у поезију. Обједињени су, дакле, заштита споменичке баштине и поетски узлети.

З. М.

БОГАТ
НАЖАЊ

(Руковeћи завичаја, ѝрирегио Пејџар Вучићевић, Ариље, 2015)

Руковeћи завичаја, зборник поетских и прозних остварења чланова Књижевног клуба „Прво зрно сунцокрета“ из Ариље (издавачи: Књижевне новине Свитац у Пожеги, Народна библиотека у Ариљу и Књижевни клуб „Прво зрно сунцокрета“ у Ариљу) садржи и остварења бројних Драгачеваца, посебно села која не припадају општини Лучани. То су: Милица Алекић из Вирова, Вукица Пековић Ковачевић из Миросаљца, Милосава Маркићевић из Пилатовића, а највише их је из Трешњевице (међу којима су и основци): Сандра Јовановић, Пунџа Пашић Пињо, Биљана Цонић Поледица, Ирена Поледица, Миле Поледица, Мирјана Поледица, Милица Стефановић, Мирослав Тодоровић, Милица Ђорђевић, Виктор Ђорђевић, Јелена Илић, Александра Петровић, Невена Селаковић, Марија Дидановић, Љубица Лукић, Диана Лукић, Милица Митровић и Радисав Раковић. Међу њима је и Радован М. Маринковић из Чачка, пореклом из Брекова код Ариља.

Не изостаје поезија и троице песника који више нису међу живима: Милорада Врањина и Милоша Мићића из Миросаљца и Николе Цветића из Церове.

Заиста, богат књижевни нажак чланова „Првог зрна сунцокрета“! Обогаћен је и остварењима бројних истакнутих српских песника: Бранка В. Радичевића, Добрице Ерића, Радомира Андрића, Момчила Тешћа, Љубивоја Ришумовића, који су били домаћини Драгачевског сабора трубача.

З. М.

САБОР
У „ПОЛИТИЦИ“

(Гвозден Оташевић, Гуча у шајним америчким дејешама, Библиотека оштинске Лучани, Гуча, 2016/)

Понекад ваља, због небезбедности нашег кратког памћења и ненамерне спремности да се огрешимо о људе која нас вазда прати, пеке ствари ставити на папир. Зато кроз ове странице које следе путују нејака деџина драгачевска из шездесетих прошлог века, савршени трубачи којих се више нико не сећа, мамурни саборски свет опијен звуком и тескобом дана, вредне конобарице и продавачице иза тезги и вредна августовске ноћи, после српског првенства за трубаџе, коме нема на свету равнот.

Све то стало је у извештаје „Политикине“ са највећег народног скупа у држави, у дописе које је од почетка овог века својом руком и главом састављао Гвозден Оташевић, новинар те куће и друг наш. Успут је, са свакиим новим Сабором, све више и он посајао Драгачевац, веран сељак са ових брда и одан приредби о којој прича васељена. То му, можда, неће добро доћи за биографију, али шта да се ради.

Хвала и њему у „Политици“ за ове памтљиве текстове, благодарни морамо бити и Библиотеци општине Лучани, која је одлучила да их штампа и од заборава одбрани.

Ј. М. С.

вечерње

НОВОСТИ

53

година
златне
труде

дародавац и медијски спонзор и ове
године доделиће традиционалну
53. златну трубу – трубу публике

Драги сабораши уживајте у музици
најталентованијих трубача и њихових оркестара

MILSPED
/ GROUP

Svi putevi vode u Rio.

Zvanični logistički спонзор Olimpijskog тима Србије

www.milsped.com

ДРАГАЧЕВСКИ ТРУБАЧ

ЈА И ДЕДА

(Ника – Никола Сивојић,
Ја и деда, „Леџенга“,
Чачак, 2016)

Збирка, чији је рецензент Мића Миловановић књижевник, почиме песницом „Учи добро каже деда кад порастеш бићеш човек од угледа“. „Добро деда, бићу човек од угледа. Иако сам ја још мали мој се деда свуда хвали.“

Песме су написане надахнуто, с љубављу о деци: певају о дечијем животу, њиховом одрастању, дружењу, играма, учењу...па је зато Стојић често гост у дечијим вртићима и основним школама. Деца воле да га слушају и да уче његове песмице. Свуда га деца поздрављају са „Деда Никола“.

Књижевник Ранко Симовић је у једној његовој књизи написао да је Стојић „Драгачевски чика Јова Змај“.

Иначе ово је његова пета књига за децу по свећена унуци Ани.

Јовиша М. СЛАВКОВИЋ

И када лажеш, припази шта ћеш да кажеш.
Један лудак – много људи страда.
Куја једино кују окуци.
Лако је се пити, тешко отрезнити.
Љута ротква – укусан ручак.
Миш не чека мачку на трпези.
Не жури – нећеш стићи где си наумио.
Њива се не оре виљушком.
Очима се лепота бира.
Пауцином се врата не затварају.
Рак стигне где је наумио.
Свирај само кад има ко да те чује.
Тигањ јаја чува.
Ђутак се не сече макама.
Увели цвет не дарује се девојци.
Фино казуј, сви ће те слушати.
Хвали када треба, кудићеш када можеш.
Ђури поклони лепу реку.
Чека се да би се дочекао.
Џак није да се у њему чува млеко.
Штене само кучка оштени.

Казивач: Илија Ракићевић
(1884 – 1970 Губеревши)

ГОДИНА 1941.

ПОГИНУЛИ КОД КРАЂЕВА

У октобру 1941. године устаничке четничке и партизанске јединице покушале су да од окупатора ослободе Краљево, у коме су се налазиле бројно јаче и оружане снажније немачке јединице. Циљ није остварен. Претрпљени су велики губици. Погинули су бројни борици Драгачевског партизанског батаљона и Јеличког четничког одреда.

Из Белог Камена: Сретен Дмитрић и Славомир Пртењак; Виче: Борисав Петровић; Вучковице: Велимир Јовановић и Радојко Лазич; Горачиња: Борисав Пајовић и Петар Продановић (родом из Лука); Губеревана: Благоје Николић и Душан Плазинић; Гуче: Милан Икодиновић, Милорад Дмитриновић, Марко Протић и Миодраг Протић; Дљива: Миодраг Бошковић, Веселин Игњатовић, Драгољуб Јовановић и Велибор Тебић; Горњег Дубца: Грујица Стојковић; Дуцаловић: Десимир Пауновић, Комнен Пауновић и Лука Радојичић; Зеока: Љубиша Јанковић и Војислав Ђаловић; Лисица: Чедомир Јанковић; Лопаша: Веселин Булић, Страјић Јовановић, Петар Мијалковић и Благоје Чворовић; Лучана: Радојко Вујадиновић и Мирослав Златић; Марковице: Радисав Митровић, Властимир Обреновић и Милош Обреновић; Милатовића: Миленко Томић; Негришора: Блажимир Габоровић, Бранислав Габоровић (живео у Тијаву), Ђорђе Габоровић, Јанко Габоровић, Милица Габоровић, Милован Дуњић, Божидар Илић, Лука Илић, Миломир Лојаница, Раде Митровић и Тодор Недељковић; Пилатовића: Михаило Буквић, Момир Буквић, Обрад Буквић, Тривун Мијановић, Гвозден Чоловић и Радосав Чоловић; Прилица: Душан Радојевић; Пухова: Селомир Благојевић, Живорад Јањиновић и Милован Тајсин (умро од рана); Ртара: Јован Бојовић, командант Јеличког четничког одреда; Ртију: Андрија Обрадовић; Тијања: Сретен Глишић, официр, Срећко Икодиновић, Димитар Митровић, Мито Сретенковић и Давид Филиповић; Трешњевице: Недељко Топаловић; Церове: Станоје Цветић.

З. М.

ЈОШ ЈЕДНА ЗБИРКА ПЕСАМА

(Ника Никола Сивојић,
„Повечерје“, „Леџенга“
Чачак, 2016).

Ову збирку песник је прилагодио својим годинама и отуда је наслов „Повечерје“. Потврдио се као искусан песник, који зна да стиховима ослика живот око себе.

Највише песама посветио је Драгачеву, Гучи, Сабору трубача и трубачима. Неке од њих биле су објављене по разним часописима, биле запажене од књижевне критике и нашле су се у разним антологијама српског песništва.

Из песама, и ове збирке извире љубав према својем крају и носталгија што је Драгачеваца све мање и што се гасе појединачна села и нестaju многи значајни: трубачи, казивачи народних умотворина, као и други. Посебно у својим песмама, истиче да се о Гучи и њеним знаменитостима све мање води рачуна.

УМНИЦЕ

Ако има очију, биће и љубави.
Без тамне ноћи нема месеца.
Више вреди образ од језика.
Густу шуму и зверке заобилазе.
Дебела овчетина омрси лонац.
Ђаволу се паметан склања с пута.
Зец никада не чека ловца.

Дан општинe Лучани

ПРИЗНАЊА ЗАСЛУЖНИМА

Дан општине Лучани, 10. јун, установљен у знак сећања и захвалности Драгачевцима за победу у боју са Турцима у Старима 1815. године, обележен је у Лучанима свечаном академијом и доделом признања појединцима и колективима за остварене резултате у разним областима рада и допринос развоју општине. Претходило је полагање венаца и цвећа на споменик палима у трарском боју.

Највише општинско признање, Повељу „10. јун“, примио је **Ника – Никола Стојић**, професор и књижевник из Гуче, за постигнуте резултате и дело које представља неизбрисив траг и највредније достигнуће у општини у области културе и народног стваралаштва.

Плакету „10. јун“ су заслужили: **Зоран Пантелић** из Дљина за изузетан допринос на ублажавању последица поплава и другим врстама помоћи грађанима, предузеће „Агро партнер д.о.о“ Лучани – Крстац за подстицај производње јагодичастог воћа, постигнуте резултате и допринос развоју општине и **Радован Радовић** из Крањева за помоћ у финансирању и реализацији више пројеката у Основној школи „Вук Караџић“ у Каони.

Признање „10. јун“ је додељено **Наталији Дарковић** из Гучеза изузетне резултате у области хуманитарног рада, **Миливоју Кукићу** из Лисца за дугогодишње ангажовање и показивање солидарности у пружању услуга, **Мирославу Радојичићу** из Гуче за изузетне резултате у различитим областима живота и рада и **Радиши Раши Броћићу** из Гуче, приватном предузетнику, за изузетно ангажовање на изградњи инфраструктурних објеката током ванредних ситуација у општини.

Свечаној академији су, поред општинских одборника, присуствовали представници суседних општина, Војске Србије, Српске православне цркве, привредници и грађани општине, као и гости из Требиња и Скопља, а уметнички допринос су дали београдски глумци Небојша Љубишић и Младен Андрејевић, вокална солисткиња Нада Милетић из Лучана и певачка група КУД „Абрашевић“ из Чачка.

НАГРАДЕ НАЈБОЉИМ СПОРТИСТИМА

Центар за културу и спорт и Спортски савез општине Лучани прогласили су (у фебруару) најбоље спортисте и екипе и Драгачеву за 2015. годину и доделили им награде.

Фудбалски клуб Овчар из Марковице најбоља је мушка екипа, а Шаховски клуб Јелица ПЕП из Горачића – женска. ФК Овчар пласирао се у Зонску лигу група „Морава“, а ШК Јелица ПЕП трећи пут узастопно постао је првак Србије, па ће, као представник наше земље, учествовати у Лиги шампиона Европе.

За најбољег спортисту проглашен је кик боксер **Немања Пантелић** из Негришора, који је, поред осталог, освојио друго место на европском купу, друго на светском купу и треће на светском првен-

ВЕЛИКЕ ШТЕТЕ ОД ПОПЛАВА

После великих киша, бујични потоци у ток Бјелице унесу огромну количину воде која преплави знатан део територије општине Лучани, посебно од Лиса до Дљина. Тако је било и 6. и 7. марта ове године, када је било поплавлено: 80 стамбених зграда, преко 30 привредних објеката, Дом здравља, Дечји вртић, стадион ФК „Младост“, део варошице Лучани, око 500 хектара земљишта, оштећени су путеви и мостови, покренута бројна клизишта широм општине. Поред Дљина, Бераћа, Крстаца и Лучана, изливањем реке Горужице оштећена је и зграда Основне школе и центар Виче.

Биле су потопљене зграде Електродистрибуције и Средње школе у Гучи.

Поплавени Лучани

Укупно је страдало преко 100 домаћинстава. Штета је процењена на неколико стотина хиљада евра.

У спречавању већих штета ангажовали су се општинске службе, радници у привреди, јавним предузећима и друштвеним делатностима и домаћини.

Велику помоћ пружили су: Влада Републике Србије, републички органи, војска, полиција и жандармерија.

ству. Најбоља спортисткиња општине Лучани у 2015. години је Адела Великић, чланица Шаховског клуба Јелица ПЕП Горачића.

ФК Братство из Дљина освојио је награду као најбољи спортска екипа општинске лиге. За најуспешнијег спортоског радника проглашен је Миодраг Јовичић, генерални секретар ФК Младост у Лучанима, а звање заслужног спортоског радника припало је Рашку Чакаревићу, секретару ФК Драгачеву у Гучи. Специјално признање додељено је Марку Пајовићу из Каоне, најталентованијем младом спортисти, члану Скијашког клуба Јастребар, који је освајач по две златне и сребрне медаље на отвореним првенствима.

UHVATI KORAK SA SVETOM!

Telekom Srbija

Poseti mts štand,
nauči da igraš pravo sprsko kolo
i preuzmi našu aplikaciju "mts magija".

